

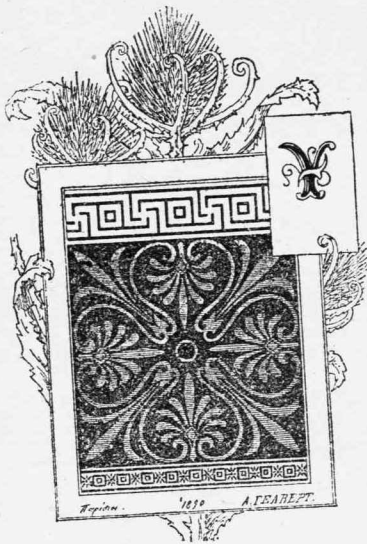
ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΕΡΓΩΝ

ΤΕΡΑΤΑ, ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ, ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑ, ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΒΡΑΧΥΒΙΟΤΗΤΕΣ

ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΟ τὸν πολυειδῆ τοῦτον τίτλον δίδω τὰ τεράστια συμβάντα τινῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια καὶ σήμερον ἔτι ἀπασχολοῦσι τοὺς μεγαλειτέρους νόας τῆς γῆς, ὧν δὲ ἡ διήγησις ἀποβαίνει μυθώδης, ἐκτάκτως μυθώδης, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον τὰ συμβάντα ταῦτα, τὰ ἑκτακτα ταῦτα φαινόμενα ἢ προϊόντα τῆς φύσεως ἀναφέρονται ὑπὸ συγγραφέων καὶ πιστοποιοῦνται ὑπ' αὐτῶν, ἀνδρῶν τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀναμφισβητήτου ἱστορίας.

Μετὰ μακρὰν μελέτην καὶ συλλογὴν τῶν τοιούτων δημοσιεύω αὐτὰ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπαιτήσεως νὰ τὰ ἐπιβάλλω εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγρωστῶν μου, καθότι, ἂν τὰ τοιαῦτα ἀληθῶς

Σ. Δ. Π. Σ. Καὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω περιεργωτάτου Ἀρθροῦ τοῦ ἀλθρομνήτου Συγγραφέως τοῦ Διαδόλου ἐν Τουρκίᾳ καὶ τῆς Ἡρωίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὀφειλομεν εἰς τὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔργον ἰδιάζουσαν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν Σεβαστοῦ Συγγενοῦς τοῦ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ. Ἐκ τῶν ἐντελῶς ἀνεκδότων ἔργων τοῦ πολυγραφικωτάτου καὶ ἐξόχου Μυθιστοριογράφου στολιζέει περιβλέπτως καὶ τὸν παρόντα Τόμον τῆς «Ποικιλῆς Στοᾶς», ἥτις καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ νύτυχθηεν εἰς δύο συνεχῆ ἔτη νὰ κοσμηθῇ τὰς σελίδας τῆς διὰ λαμπρῶν ἄρθρων τοῦ μεγαλοφυοῦς καὶ πεφημισμένου Ἑλληνος Λογίου, τοῦ ἀληθῶς μεγάλου ἐκείνου κήρυκος τῆς Ἑλληνικῆς εὐφυΐας καὶ τολμηροῦ σηματοφόρου τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ «ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ»

ἔλαβον χώραν, ἄλλο δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἢ ὅτι οἱ ἀπομεμακρυσμένοι παρελθόντες αἰῶνες, οὓς ἡμεῖς θεωροῦμεν ἐν τῷ σκότει, ἦσαν εἰς μεγάλην ἀνάπτυξιν εἰς τὰς φυσιολογικάς ἐπιστήμας, τοῦ παρόντος, θεωρουμένου ὡς προσεγγίζοντος τὸ ζενίθ τῶν ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων, ἢ ὅτι ταῦτα ἦσαν συμβάντα τοσοῦτον φυσικῶς παραμεμορφωμένα, ὥστε ἐξηπάτησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς ἐπιστήμονας τῶν αἰῶνων ἐκείνων, ὅπως τὰ μεταδώσωσιν ἡμῖν μᾶλλον διὰ νὰ περιπλέξωσι τὰς γνώσεις ἡμῶν ἢ ἡμᾶς παρακινήσωσι τυφλῶς νὰ τὰ πιστεύσωμεν.

Πάντες ἐνθυμοῦνται τοὺς πρό τινων μόνον ἐτῶν ἀποβιώσαντας ἀδελφοὺς τῆς Σιάμ, δύο ὑψηλοὺς ἄνδρας κεκολλημένους εἰς τὸ πλευρὸν παρὰ τὴν ὀσφὺν δι' ἐνὸς χονδρῶν τραγανῶν σαρκώματος ὁμοίου καουτσούκ εἰς τρόπον ὥστε ἡδύνατο ὁ εἰς νὰ στρέψῃ τὸ σῶμα, ὅπως σχεδὸν ἐπακουμβήσῃ τὸν ὤμὸν του εἰς τὸν ὤμον τοῦ ἄλλου ἢ τὰνάπαλιν τὸ στῆθος του εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἑτέρου.

Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοί, οἵτινες δεικνυόμενοι εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπῃ ἐπὶ πληρωμῇ ἀπέκτησαν μέγαν πλοῦτον, εἶχον δὲ νυμφευθῆ ὠραίας κυρίας καὶ εἶχον ὠραῖα ἐνήλικα τέκνα, ἥτοι θυγατέρας διὰ τῆς γάμου καὶ υἱοὺς ἀνεπτυγμένους, ἐποίουν μίαν μεγάλην ὠραίαν οἰκογένειαν, ἥτις διεσκέδαζε τοὺς θεατὰς αὐτῶν διὰ τῶν ἁσμάτων τῆς ἢ τῶν ἄλλων φυσικῶν προτερημάτων τῆς, τῶν δύο πατέρων μόνον ὄντων κεκολλημένων.

Οἱ δύο πατέρες, ἢ μᾶλλον οἱ δίδυμοι τῆς Σιάμ, ἦσαν σύμφωνοι εἰς πάντα. Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἐνὸς ἦσαν ἐπιθυμίαι τοῦ ἄλλου. Αἱ κλίσεις τοῦ ἐνὸς ἦσαν κλίσεις τοῦ ἄλλου. Αἱ ἰδέαι τοῦ ἐνὸς ἦσαν ἰδέαι τοῦ ἄλλου. Αἱ ὄρμαι τοῦ ἐνὸς ἦσαν ὄρμαι τοῦ ἄλλου. Αἱ παθήσεις τοῦ ἐνὸς ἦσαν παθήσεις τοῦ ἄλλου. Δυστυχῶς κατὰ τὸν πόλεμον τῶν βορείων καὶ νοτίων τῆς Ἀμερικῆς αἴφνης διεφώνησαν, διεφώνησαν δέ, διότι ἡ μία οἰκογένεια ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν βορείων, ἐν ᾧ ἡ ἑτέρα ὑπὲρ τῶν νοτίων. Οἱ δύο οὗτοι γονεῖς ἠκολούθησαν τὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας τῶν συζύγων καὶ τέκνων των. Δὲν ἦσαν πλέον κύριοι τοῦ ὁμοιοπαθοῦς αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἐκυβέρνηα αὐτούς. Ὅ,τι δὲ ἄξιον βαθυτέρως μελέτης εἶνε, ὅτι τὸ μεταξὺ τῶν δύο κεκολλημένων ἀδελφῶν πολιτικὸν αἰσθημα ἐξηγέρθη ἔχθιστον καὶ σχεδὸν βιαιοπραγές. Εἰς τὰς διαφωνίας, ἐρίδας καὶ συζητήσεις των μόνον ὅτι δὲν ἤρχοντο εἰς τὰς χεῖρας. Ἐγένετο τότε σκέψις διχοτομίας· ἀλλὰ τὰ συμβούλια τῶν ἱατρῶν ὁμοφώνως διεδήλουν ὅτι τοῦτο ἤθελε φέροι τὸν ἄμεσον θάνατον εἰς ἀφοτέρους καὶ οὕτω πᾶσα ἰδέα χωρισμοῦ ἀπεκρούετο. Ἐξηκολούθουν λοιπὸν διαφωνοῦντες ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ζητήματος, ἐν ᾧ εἰς πᾶν ἕτερον

συνεπάθουν, συνελιτούργουν, συνεπεθύμουν, συνησθάνοντο και συνηταιρίζοντο. Όταν απέβίωσεν ὁ εἰς ἐκ συντόμου ἀσθενείας, ὁ ἕτερος συνησθάνετο καὶ οὗτος τὸ τέλος του. Τῆς διχοτομίας γενομένης πάραυτα μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ, ὁ ἕτερος τὸν παρηκολούθησεν.

Ἐπῆρχε σωλὴν, δι' οὗ συνεκοινώνουν τὰ δύο σώματα. Τὸ φαινόμενον τῶν δύο ἀδελφῶν ἐγκατέλιπε θέμα σπουδῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

Ἡ Ὅρισα σήμερον δίδει τὰ δύο αὐτὰ κεκολλημένα εἰς τὸ στῆθος κοράσια. Εἶνε ἔτι μικρὰ τὴν ἡλικίαν, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ Σιάμ, οὓς τοσάκις εἶδον καὶ μεθ' ὧν τοσάκις συνδιελέχθην, ἦσαν ἄνω τῶν 50 ἐτῶν, δηλ. διήλθον ἐπὶ πεντήκοντα καὶ ἐπέκεινα ἔτη βίον, καθ' ὃν ὁ εἰς ἦτο δοῦλος

τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν κλίσεων, τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἑτέρου, καθ' ὅλας τὰς λειτουργίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· δουλεία ἀπαισία καὶ σιχαμερὰ εἰς τὸ εἶδός της, φρικτὴ δέ τις νὰ τὴν φαντασθῆ μόνον.

Καὶ ὁμως τί πρᾶγμα εἶνε ἡ ἕξις, ἡ συνήθεια, ἡ ἀπόφασις, ἡ φυσικὴ ἀνάγκη, ἡ ἀμείλικτος καὶ ἡ ἀδιαφιλονείκητος ἀνάγκη, καθ' ἧς μόνη θεραπεία ἐναπέμενεν ὁ ἀναπόφρευτος θάνατος.

Ἄλλ' ὁ βίος των ἦτο κερδοφόρος, ἐκτάκτως κερδοφόρος, ὥστε δὲν τὸν ἀντήλασσαν μὲ τὸν θάνατον πρὸς χάριν τῶν οἰκογενειῶν των.

Ἦ θεία Πρόνοια, ὅποια τὰ μυστήριά σου!

Ἄλλ' ἀκούσατε μετὰ τὴν περιγραφὴν τῶν δύο τούτων δεσποινίδων τῆς Ὁρίσσης, ὅποια ἄλλα τερατωδέστερα ὄντα περιέχουσιν οἱ παρελθόντες αἰῶνες.

Ἡ εἰκὼν, ἣν παραθέτομεν, εἶνε δύο διδύμων, τὰ ὅποια δὲν ἐγεννήθησαν ἐν Σιάμ, ἀλλ' εἰς τὴν Ὁρίσσαν τῶν Ἰνδιῶν, εἶνε θήλεα καὶ ἐμισθώθησαν διὰ νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου. Ἡ μία ὀνομάζεται Ῥάδικα, ἡ δὲ ἑτέρα Ντόντικα. Ἡ ἡλικία των εἶνε τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, ἐνοῦνται δὲ δι' ἐλαστικῆς ὀστοῦ ἢ τραχανοῦ σαρκώματος ὑπάρχοντος μεταξύ τῶν δύο στέρνων, ἐντὸς δὲ τούτου ὑπάρχει καὶ ἐντοσθιακὴ ἢ σπλαγγικὴ ἔνωσις. Ἐχουσιν ἓνα μόνον ὄμφαλόν. Ἐγεννήθησαν ἐντὸς σάκκου ἢ λεπτοδέρμου σκουφώματος. Τρεφομένου τοῦ ἐνὸς κορασίου, τὸ ἕτερον δὲν πεινᾷ, ἀλλὰ χορταίνει. Ἐὰν δώσῃτε φάρμακα εἰς τὸ ἓν, τὸ ἕτερον ἐπηρεάζεται, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λαμβάνοντος ταῦτα. Περιεργότατον δὲ πάντων εἶνε ὅτι, ὅταν τὸ ἓν ἀρχίζῃ ὁμιλίαν τινά, τὸ ἕτερον τὴν τελειώνει. Ὅταν κοιμῶνται τὸ ἓν κοιμᾶται ὅπιον, τὸ δὲ ἕτερον μὲ τὸ πλευρόν, τὸ ὅποιον ἀρκούντως δίδει ιδέαν τῆς ἐλαστικότητος τοῦ σαρκώματος τῆς ἐνώσεως. Τὰ διδύμα ταῦτα εἶνε μεγάλαί φίλαι μεταξύ των, σπανιώτατα δ' ἐρίζουσι. Βρέφη δὲν ἦσαν οὕτως. Ὅσον αἱ σχέσεις των μὲ τὴν ἡλικίαν ἀπέβαινον ἀχώριστοι, τοσοῦτον ὡς ἐκ φυσικῆς ἀνάγκης κατεδεσπόζοντο ὑπὸ τῆς συμπορίας. Ὅταν τὸ ἓν βλάπτῃται, τὸ ἕτερον πονεῖ καὶ φωνάζει. Ἐν τῇ μικρᾷ των ἡλικίᾳ τὸ ἓν ἐγέλα, ὅταν τὸ ἕτερον ἐκλαίε. Σήμερον τοῦτο ἔπαυσεν, ὡς δὲ γράφουσιν αἱ Ἀγγλικαὶ καὶ αἱ Ἰνδικαὶ ἐφημερίδες, ζῶσιν ἐν βαλσαμώδει εἰρήνῃ. Ἐδιδάχθησαν τὴν Ἀγγλικὴν καὶ αἱ πρόοδοί των κατέπληξαν τοὺς πάντας. Ὁ ἰατρικὸς κόσμος τῶν Ἰνδιῶν εὕρισκετο εἰς πυρετόν, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὰς αὐτομάτους λειτουργίας τῶν δύο σωμάτων διὰ τῆς ἐνώσεως ἢ συγκοινωνίας τῶν σπλάγγων καὶ ἐντοσθίων ἐκάστου, διὰ τῆς συγκοινωνίας τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τῶν δύο καρδιῶν, τῶν δύο

ψυχῶν. Ὁ ἰατρικὸς κόσμος τοῦ Σικάγου καὶ ὁ ἰατρικὸς κόσμος ὁ ἐπι-
σκεπτόμενος τὸ Σικάγον, βεβαίως θέλει μᾶς δώσει περισσοτέρας πληρο-
φορίας περὶ τῶν δύο τούτων κορασιῶν, ἐὰν ἐτι ζῶσιν.

Ἐπὶ ὑπάρχει ἄρα μόνον μία ψυχὴ διὰ τὰ δύο ὄντα; Ἢ εἶνε φρικτὸν
ἐὰν ὑπάρχωσι δύο. Καί, ἐὰν ὑπάρχη μία, πότε αὕτη κατοικεῖ εἰς τὸ ἐν
σῶμα καὶ πότε εἰς τὸ ἕτερον, ἢ κατοικεῖ συγχρόνως καὶ εἰς τὰ δύο; Ἐξ
ἀποφανθῶσιν οἱ ψυχολόγοι. Ἡ ἄνωθι εἰκὼν παρῶτρυνέ με νὰ ἐπιληφθῶ
τῆς μελέτης δύο σπουδαίων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια τοσοῦτον πρέπει
νὰ ἐνδιαφέρωσι τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν.

Πρῶτον, ὅποια τέρατα ἐγέννησαν οἱ παρελθόντες αἰῶνες.

Δεύτερον, ἐὰν εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ὑπῆρξαν λαοί, οἵτινες
ἔζων μακροβίως, ὡς οἱ Πατριάρχαι τῆς Π. Γραφῆς καὶ ἂν τὰ ἔτη ἐκεί-
νων συνεκροτοῦντο ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ τινῶν λεπτῶν καὶ δευτερολέπτων
ἕκαστον ἢ ἦσαν μικρότερα, ὅπως ἡ μακροβιότης των μειώθη.

*Ἐξ ἴδωμεν.

Τῷ 1403 συνέλαβον θαλασσίαν γυναῖκα εἰς τὰ παράλια τῆς Ὀλλαν-
δίας, ἣν καὶ μετέφερον εἰς τὴν Χάρλεν. Τὴν ἐνέδυσαν γυναικεῖα φορέματα,
τὰ ὅποια συνειθίζε νὰ φέρη. Ἐδιδάχθη νὰ νήθη, ἐλάτρευε τὸν σταυρόν,
ἐτρέφετο μὲ ἄρτον καὶ γάλα, ἀλλὰ διέμενε πάντοτε ἄλαλος. Ποτὲ δὲν
ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἰχθύς, ἀλλὰ μὲ ἐντελῆ
μορφήν γυναικός. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ Jac. Poutan Attic bell μέρος
B'. Σύνταγμα 3. Κεφ. 39.

Τῷ 1599 ὁ στρατάρχης De Lavardin παρουσίασεν εἰς τὸν Μέγαν
Ἐρρίκον ἄνδρα ἔχοντα κέρας εἰς τὸ μέτωπον, τὸ σῶμα δὲ σατύρου.
Οὗτος εὑρέθη εἰς τὴν χώραν Maine τῆς Γαλλίας (Thuan. βιβλ. 123).

Ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ γεγραμμένη ἐν Ἰνδίας τῷ 1700 εὑρίσκεται
εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα Τρεβου (Memoires et Dictionnaire Tre-
voux. Ἰανουαρίου 1701 σελ. 184). «Εἰς τὰς 19 Μαΐου εὑρισκόμην
εἰς τὴν παραλίαν τῆς Βαταύας καὶ εἶδον ἰδίους ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἀγ-
γλικῆς φρεγάδος «Λονδίνον» προερχομένης ἐκ τῆς νήσου Βορνέου ἕνα
τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, ὅστις δὲν ἦτο εἰ μὴ μόνον τριῶν μηνῶν. Εἶχεν
ὕψος δύο ποδῶν καὶ ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ τριχῶν. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο
σφαιρικὴ καὶ ὅμοια τῇ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ τὸ στόμα του
ἐπίσης ὅμοια, ἀλλ' ἡ σιαγὼν ὀλίγον διαφορετικωτέρα τῆς ἡμετέρας. Δὲν
τολμῶ νὰ τῷ δώσω ῥίνα. Ὅταν ἐκοιμᾶτο, ἐκοιμᾶτο μὲ τὸ πλευρόν,
ἔχων τὴν μίαν χεῖρα ὑποκάτω τοῦ σώματός του. Ὁ σφυγμὸς του εὑρί-
σκετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ὅπου καὶ ὁ ἡμέτερος. Τὸ ἀνάστημα τῶν

ζώων τούτων, όταν ἔχωσι πλήρη τὴν ἡλικίαν των εἶνε ἕσον εἰς τὸ ὕψος τῶν ὑψηλοτέρων ἀνδρῶν. Ὁ Ἰωάννης Φλοῦρ (Flurs), πλοίαρχος, μᾶς εἶπεν ὅτι ἐφόνευσεν ἕνα τούτων μὲ τρεῖς σφαίρας. Τρέχουσι ταχύτερον τῆς δορκάδος. Θραύουσι μετὰ θαυμασίας εὐκολίας τοὺς χονδροτέρους κλάδους τῶν δένδρων, οὓς μεταχειρίζονται ὡς θανατηφόρα ρόπαλα κατὰ τῶν διαβατῶν. Ὅταν φονεύσωσι διαβάτην τινά, ροφῶσι τὸ αἷμά του καὶ πίνουσιν αὐτὸ μετὰ μεγίστης τέρψεως ὡς τὸ ὠραιότερον ποτόν».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη συμφωνεῖ μὲ ὅσα ἔγραψεν ὁ P. le Comte εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του τῆς Κίνας. Βλέπει τις, λέγει, ἐπὶ τῆς νήσου Βορνέου τὸν ἀνθρωπον, ὅστις τρέχει μετὰ τοιαύτης ταχύτητος, ὥστε ἡ σύλληψίς του εἶνε ἀδύνατος, μολονότι βαδίζει πάντοτε ὄρθιος διὰ τῶν δύο ποδῶν του. Τρέχει ταχύτερον τῆς ἐλάφου, ἔχει τὸ δέρμα λάσιον ἢ πολυθριξ, τοὺς ὀφθαλμοὺς βεβουλημένους, τὸ πρόσωπον κεκαυμένον, τὰ χαρακτηριστικὰ κανονικώτατα, ἀλλὰ τυλώδη ἐκ τοῦ μεγάλου καύσωνος τοῦ ἡλίου.

Ἦθελον εἶπει ὅτι αἱ δύο αὗται περιγραφαὶ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀφορῶσι τὸν γορυλλαν τοῦ κ. Δε-Σχαλού, τοῦ Λισβινκτῶνος, τοῦ Κάμερῶν καὶ τοῦ Στάνλεϋ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ἥτοι τῶν Ἀφρικανῶν περιηγητῶν. Ἀλλὰ γορυλλαι εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Βόρνεον δὲν ἠκούσθησαν ἔτι. Οὐδεὶς τῶν μεγάλων τῆς Ἀσίας περιηγητῶν, καθὼς ὁ Ταβερνιέ καὶ ἄλλοι, ἀναφέρουσι περὶ τῶν γορυλλῶν καὶ ἀγριανθρώπων τούτων, ἐκτὸς τῶν οὐραγοτάγγων. Οἱ ἄγριοι οὗτοι ἀνθρωποὶ ἤθελον δώσει εἰς τὸν καθηγητὴν Δάρβιν θέμα πολὺ μεγαλειτέρας μελέτης, ἐὰν συνελαμβάνοντο εἰς τὰς ἡμέρας του. Φαίνεται ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἀγγλων, ὅστις τοσαύτας ἐποίησε γιγαντιαίας προόδους κυρίως διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὰς ἀσιατικὰς ἐκεῖνας χώρας, τοὺς ἀπεδίωξεν ἐκ τῶν πλησιοχώρων κοινωνιῶν εἰς τὰ ἀπώτατα ἀγνωστα μέρη, εἴτε ἐξωλόθρευσεν ὀλοτελῶς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς Γῆς.

*
* *

Ὁ Κλουέρ (Clouer) λέγει, καθὼς ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ Ἐφημερίς τῶν Σοφῶν (Journal des Savants τῆς 21 Δεκεμβρίου 1676), ὅτι εἶδεν εἰς ἕνα ποταμὸν τῆς Βιργινίας θαλάσσιον τέρας, τὸ ὅποσον ἦτο μὲ οὐραν ἰχθύος, ἀλλ' ἔχον τὴν κεφαλὴν, τοὺς βραχίονας καὶ τὸ πρόσωπον ἀνδρὸς Ἰνδοῦ. Διαβεβαιουῦται ἐπίσης ὅτι τὸ 1671 ἐξ ἀνθρωποὶ εἶδον ὁμοιον τέρας ἐγγὺς τῆς Μαρτινίκας, ἀλλὰ τὸ ὅποσον εἶχε μικρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς φουσκωτοὺς, τὴν ῥίνα σιμὴν, τὸ πρόσωπον ἄσχημον, τὰ μαλλιά

πλακωτά αλλά τακτοποιημένα, λευκά και μαύρα κυματίζοντα δὲ ὀπισθεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, με πώγωνα ψαρόν καταβαίνοντα μέχρι τῆς γαστέρος του. Τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἔληγεν εἰς μίαν μακρὰν οὐράν τριχῶδη. Ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ δημοσίου συμβολαιογράφου τῆς νήσου ἐπίσημος μαρτυρία τῶν ἄνωθι περὶ τῆς ὄψεως τοῦ θαλασσίου τούτου ἀνθρωπίου τέρατος.

Τὰ Ἀπομνημονεύματα Trevoux (Ὀκτωβρίου 1725) δίδουσι ἐπίσης τὴν περιγραφὴν ἑτέρου θαλασσίου ἀνθρωπομόρφου τέρατος ὀκτῶ περιποῦ ποδῶν μήκους μελαγχροῖνου καὶ ἠλιοκεκαυμένου, ἀνευ τοῦ ὀστεώδους ἢ λεπιώδους δέρματος τῶν ἰχθύων, με ὀφθαλμούς ἐντελοῦς ἀναλογίας. Εἶχε τὸ στόμα μικρόν, τὴν ῥίνα πολὺ σιμὴν, πλατεῖαν καὶ μεγάλην, τοὺς ὀδόντας λευκοτάτους, τὴν κόμην μέλαιναν, τὸ πηγούνιον κεκαλυμμένον ὑπὸ βοστρυχωτοῦ πώγωνος, με εἶδος μύστακος ὑποκάτω τῆς ῥινὸς καὶ ὦτα ὡς τὰ τῶν ἀνθρώπων, με μεμβρανῶδη πτερυγία ὡς τῶν χηνῶν ἢ ὑδροβίων ζῶων μεταξύ τῶν μακρῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν του. Ἦτο καθ' ὅλα ὁμοῖον με ἄνδρα ὑψηλότατον ἀλλὰ συμμετρικῶς ἀναστήματος. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἐπισήμως ὁ πλοίαρχος Ὀλιβιέ-Μορέν (Morin) καὶ ὁ πιλωτὸς Ἰωάννης Μάρτεν τοῦ πλοίου «Χάρις», καθὼς καὶ ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα συγκροτούμενον ἐκ τριάκοντα δύο ἀνδρῶν.

Ὁ Κασσέντης λέγει, ὅτι εἰς τὴν πόλιν Peiresec ὑπῆρχε θαλάσσιος ἀνὴρ ἀναφανείς εἰς τὰ παράλια τῆς Βρεττανίας, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἐρρίκος δὲ Κόνδη δούξ τοῦ Ῥέτζ, διοικητῆς τῆς κομητείας αὐτῆς, ἔγραφε τὰ ἐπόμενα.

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε τοὺς βραχίονας μικροὺς, τὰς χεῖρας εὐρυτάτας, τὴν κόμην λευκὴν, μακρὰν καὶ πυκνὴν, τὸν πώγωνα πολὺ μακρὸν καὶ χονδρὸς ἀγρίου ὀφθαλμούς. Ἐφαινότο εὐφραϊνόμενος θεωρῶν τοὺς ναύτας καὶ θαυμάζων τὰ διάφορα χρώματα τῶν ἐνδυμασιῶν των· ἐστάθη καὶ τοῦ διεπέρασαν τὸ σχοινίον περίξ τοῦ σώματός του, ἀλλ' ἄμα ἐζήτησαν νὰ τὸν ἀνυψώσουν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος ῥαδίως ἔθραυσε τὸ σχοινίον καὶ ὀργισθεὶς ἐζήτηε ν' ἀναποδογυρίση τὸ πλοῖον. Ἀπεμακρύνθη καὶ ἐκρύβη ὀπισθὲν τινων βράχων κρούων τὰς χεῖρας καὶ ἐξάγων φθόγγους μωκαστικῆς εἰρωνείας. Ἐπυροβολήσαμεν διὰ τυφεκίου, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἂν τὸν ἐφρονεύσαμεν ἢ ἂν τὸν ἐφόβησαμεν ὅπως ποτὲ πλέον μὴ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ἡμῶν».

Ὁ κ. Π. Φουρνιέ (P. Fournier) εἰς τὴν ὑδρογραφίαν του διηγεῖται, ὅτι εὐρίσκονται εἰς Βραζιλίαν πλῆθος θαλασσιῶν ἀνθρώπων (hommes marins), ὁ δὲ Ἐρρίκος Henriquez λέγει, ὅτι εἶδε νὰ ἀλιευθῶσιν ἑπτὰ

Τρίτωνες και έννεά Σειρήνες ἔχουσαι τὸ ἄνω μέρος ὁμοιον γυναικὸς και τὸ ἐπίλοιπον ἰχθύος ἀλλὰ πολὺ μικροῦ ἀναστήματος· ὁ κ. Ροντελέ δίδει τὴν περιγραφὴν τῶν ἰχθύων τῶν ἐπονομαζομένων Καλόγηροι (Moine) και Ἐπίσκοποι (Evêques) διὰ τὴν ὁμοιότητά των με τούτους. Ἡ οὐρὰ τῶν πρώτων ὁμοιάζει μέγα ῥάσον ὡς ἐκείνο τῶν Καλογήρων και ἡ κεφαλὴ ὁμοιάζει με κεφαλὴν μερώπων πτηνῶν δασοβίων. Οἱ δεύτεροι ἔχουσι nageoire (μεμβρανῶδες λεπτὸν πλατὺ πτερύγιον, δι' οὗ κινουῦνται τὰ ὑδρόβια) προτεταμένον, σχεδὸν ὁμοιον πρὸς τὸν βραχίονα ἐπισκόπου εὐλογοῦντος.

Οἱ σημερινοὶ ἰχθυολόγοι ἀπορρίπτουσι τὴν ὑπαρξιν τῶν τοιούτων ἰχθύων. Ἐτεροι θεωροῦσι τοὺς ἀνθρώπους ἀμφοτέρων τῶν γενῶν τῆς θαλάσσης ὡς ἔκτακτα ἐκτρώματα τῶν παρελθόντων αἰῶνων, τὰ ὅποια δὲν ἐσχημάτιζον φυλὴν τοκάδα πολλαπλασιαζομένην διὰ τοῦ τοκετοῦ και τῆς διαδοχῆς και τὰ ὅποια φυσικῶς ἀποβιώσαντα ἐξηφανίσθησαν ἢ κατέφυγον ἅμα ὁ ἀτμὸς ἐφευρέθη ἕνεκα τοῦ φόβου των εἰς ἀπωτάτας ἀπροσίτους θαλάσσας γινόμενα μέχρι τῆς ἐξαφανίσεώς των ἀόρατα, δι' ὃ και ἡ ὑπαρξίς των ἐν τῇ παρόντι αἰῶνι μυθολογεῖται. Βέβαιον ὅμως ὅτι, και ἐὰν ἀληθῶς τοιαῦτα ὑπῆρξαν, οὐδέποτε ἠδυνήθησαν συλλαμβανόμενα νὰ διδαχθῶσι νὰ ὁμιλῶσι, νὰ συνδιαλέγωνται και συζητῶσι διὰ τῆς ἰδίας σκεπτικότητός των, ὅπως καταταχθῶσιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς οἱ δίδυμοι τῆς Σιάμ και οἱ ἐπίλοιποι τέλειοι ὁμοιοὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐξ ἄλλου οἱ τοκετοὶ τῶν τεράτων τῆς γῆς παρουσιάζουν τι ἐκπληκτικώτερον, οἱαὶ δῆποτε καὶ ὧσιν αἱ μαρτυρίαι τῶν ἀναφερόντων συγγραφέων τούτους, οὕτως ὥστε δύνανται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν νὰ ὑπολάβωσιν αὐτοὺς μυθολογίας μᾶλλον προϊόντα ἢ ἀληθῆ. Α. χ. ὁ Πλίνιος διηγείται, ὅτι μία Ῥωμαία, ὀνομαζομένη Ἀλκίππη, ἔτεκεν ἀπὸ ἑνα ἐλέφαντα ὄφιν. Ὅποια τερατολογία! Ὁ Phaleg de Mirabil λέγει, ὅτι ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Δομητιανοῦ και τοῦ Πετιλίου Ρούφου γυνή τις ἐν τῇ πόλει Trente ἔτεκε πολλοὺς ὄφεις τετυλιγμένους εἰς ἕν λεπτόδερμον κουβάρι. Ὁ αὐτὸς ἀναφέρει, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Κορνηλίου Γαλλικάνου ἐγέννησεν ἄρρεν, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν κεφαλὴν τοῦ Anubis. Οἱ Ἀλδοβράντης και Λυκοσθένης, οἵτινες διαπραγματεύονται ἐν ἐκτάσει τὰ τῶν τεράτων, διηγουῦνται ὅτι ἐκόμισαν εἰς τὸν Νέρωνα παιδα ἔχοντα τέσσαρας κεφαλὰς, τὰ δὲ ἐπίλοιπα μέλη του τετραπόδου.

Ὁ Λυκοσθένης ἀναφέρει (σελ. 209, 443 και 447), ὅτι μία γυνὴ ἐγέννησεν ἔχιδναν, ἑτέρα εἰς τὴν Σουηδίαν τὸ 1278 ἕνα λέοντα και ἑτέρα εἰς τὴν Σουηδίαν τὸ 1290 τέρας ἔχον κεφαλὴν παιδὸς και σῶμα λέον-

τος. Ὁ αὐτός (σελ. 488, 630) λέγει, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1471 δύο γυναῖκες ἐγέννησαν ἢ μία κύνα καὶ ἡ ἑτέρα γαλῆν, ὅτι τὸ 1553 εἰς τὴν Thuringe γυνὴ τις ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ἀμφίβιον (crapaud) μὲ μακρὰν οὐράν. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1729 ἐδημοσίευσαν εἰς Παρισίους ὅτι μία γυνὴ ἐγέννησε λέοντα τέλειον· εἶχε τοὺς ὄνυχάς του εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας του καὶ εἶχεν ἀντὶ μιᾶς δύο οὐράς. Ἀπέδιδον τὸ τέρας τοῦτο εἰς τὸ θέαμα τῆς μάχης ἐνὸς λέοντος καὶ ἐνὸς ταύρου, εἰς τὸ ὅποιον παρέστη ἡ μήτηρ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς κησείως της.

Ὁ Bayle (Bayle Republique des lettres Σεπτεμβρ. 1686) λέγει, ὅτι μία χωρική εἶχε τέσσαρας μαστούς, δύο ἐμπρός καὶ δύο ὀπισθεν, τὸν ἕνα ἀντίκρου τοῦ ἑτέρου, πεπληρωμένους γάλακτος· ἔζη τὸ 1164 καὶ ἔκαμε τρεῖς γέννας, ἐκάστην μὲ δίδυμα τὰ ὅποια ἐθήλασε διὰ τῶν τεσσάρων μαστῶν της. Τὸ 1531, ἀναφέρει ὁ Κονράδος, ἐγεννήθη τέρας μὲ πρόσωπον καὶ σῶμα ἀνθρώπου ἐκτὸς τῶν ποδῶν, οἵτινες ἦσαν ἀετοῦ μὲ ὄνυχας. Ἡ Κολόμβη Σχατρῆ σύζυγος ράπτου τῆς Sens ἦτο ἔγκυος ἐπὶ εἴκοσι ὀκτῶ ἔτη. Ἦτο ἔγγαμος ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ἔτη, ἀπεβίωσε δὲ εἰς τὸ ἐννενηκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Αὐτοψίας γενομένης μετὰ τὸν θάνατόν της, εὔρον ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς τελείαν κόρην ἀπολιθωμένην. Τὸ φαινόμενον τοῦτο διηγεῖται ὁ ἰατρός Ἰωάννης δ' Ἀλιβούρ τῆς Sens μετὰ ταῦτα ἀρχίατρος τοῦ Ἐρρίκου Μεγάλου, ὅστις καὶ ἔκαμε τὴν νεκροψίαν.

Ὁ Μοντὰν (Montagne) περιγράφει παιδα δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὸ σῶμα οὔτινος ἦτο προσκεκολλημένον ἐπὶ ἑτέρου παιδὸς ἄνευ κεφαλῆς. Ὁ Λυκοσθένης διηγεῖται, ὅτι τὸ 854 Γερμανὶς ἐγέννησε τέκνον μὲ δύο σώματα ἠνωμένα διὰ τοῦ ραχοκοκκάλου τὸ ἓν μὲ ἀνθρώπινον πρόσωπον, τὸ ἕτερον μὲ πρόσωπον γαλῆς. Ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Γερμανίᾳ ἀνὴρ, ἐκ τοῦ ὄμυραλοῦ οὔτινος ἐξήρχετο μία κεφαλὴ ἔχουσα ἓν μεγάλο στόμα ὡσάκεις ἐπρόκειτο νὰ γευματίσῃ ἢ εἶχε τὴν ὄρεξιν νὰ λάβῃ τινὰ τροφήν. Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος λέγει, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὑπῆρχεν ἀνὴρ, ὅστις εἶχε τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος διπλοῦν καὶ τὸ κάτω φυσικόν δηλ. δύο στήθη, τέσσαρας βραχίονας, μίαν γαστέρα καὶ δύο πόδας, ὅτι δὲ ἡ φήμη τοῦ ἐκτρωματισμοῦ τοῦ ἔσυρε καθ' ἐκάστην τὰ πλήθη ὅπως τὸν βλέπωσιν.

Εἰς τὴν Λίμαν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, λέγει ὁ P. Feuillée, ἐγεννήθησαν δύο κοράσια ἠνωμένα εἰς τὸ στήθος. Ἦσαν ἐνηγκαλισμένα διὰ δύο κεκολλημένων βραχιόνων, ἕκαστος τῶν ὁποίων εὐρίσκειτο ὀπισθεν τοῦ τραχήλου τοῦ ἄλλου, εἶχον δὲ ἑτέρους δύο βραχίονας ἐλευθέρους.

Κάτωθι τῶν μαστῶν τὰ δύο σώματα ἀπετέλουν ἕν μόνον. Ταῦτα εἶχον δύο χωριστάς θελήσεις· ὅταν τὸ ἕν ἐπέινα τὸ ἕτερον δὲν ἐπεθύμει τροφήν, ὅταν τὸ ἕν ἐλυπεῖτο τὸ ἕτερον ἐχαίρετο, ὅταν τὸ ἕν ἐκοιμᾶτο βαθύτατα τὸ ἕτερον ἠγρύπνει. Τὰς μαρτυρίας ταύτας ἔδωκεν ἡ τροφὸς καὶ οἱ διαταχθέντες ἰατροὶ νὰ τὰ ἐπισκέπτωνται, ὁ δὲ ἀρχιερεὺς (le grand vicaire) διέταξε νὰ βαπτισθῇ ἐκάστη κεφαλὴ χωριστά, μολοντί εἶχον ἕν κοινὸν σῶμα.

Ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Σολὲν ἀναφέρουσιν ὅτι εἰς τινὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν ἐγγὺς τοῦ Γάγγεωσ αἱ γυναῖκες ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἡλικίας γίνονται μητέρες καὶ σπανίως διέρχονται τὰ ὀκτῶ πρὶν νυμφευθῶσιν. Ἐπίσης ὁ Μεγασθένης ἀναφέρει τὸ αὐτό, ὁ δὲ Catull (In epithalam.) βεβαιοῖ, ὅτι ἐκ τοῦ πάχους τοῦ λαιμοῦ καὶ τραχήλου (col) βεβαιοῦται ἡ ἐντελής παρθενία τῶν νεανίδων. Ὁ κ. Mulieres ὑποστηρίζει ὅτι αἱ γυναῖκες αἱ κοιμώμεναι μὲ τὸ δεξιὸν πλευρόν των γεννῶσι πάντοτε ἄρρενα. Ὁ Κιλλὲ ἐδημοσίευσεν ποίημα ὠραῖον λατινιστὶ δεικνύων διαφόρους τρόπους, δι' ὧν ἡ γυνὴ νὰ κάμνη πάντοτε ἄρρενα καὶ καλῶς κατεσκευασμένα τέκνα. Αἱ παραγγελίαι δὲ τοῦ Καρδὰν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶνε, ὅτι ὁ σύζυγος πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τροφήν στερεάν, συνευρίσκηται δὲ σπανίως μετὰ τῆς συζύγου του, ἥτις πρέπει μετὰ ταῦτα νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πλευροῦ της. Ἄλλ' ἐὰν ἡ σύζυγος δὲν εἶνε πιστὴ καὶ δὲν κάμνη τὴν αὐτὴν νηστείαν, τότε; . . .

Αἱ παρατηρήσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων εἶνε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων ὑπερτερεῖ τὸν τῶν θηλέων. Ὁ κ. Γκράν (Grand) εἰς τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῶν τοκετῶν καὶ θανάτων τῆς Ἀγγλίας εὕρισκε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων εἶνε πρὸς τὸν τῶν θηλέων δεκατρία πρὸς δώδεκα, σήμερον ὁμως δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀναλογία. Ἐν Ἀγγλίᾳ παρὰ τῇ μεγάλῃ πεινᾷ καὶ εἰς τὰ ἔσχατα στρώματα ἡ γονιμότης εἶνε μεγίστη. Ὁ Νιουγουέντης λαμβάνων σημείωσιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων τοῦ Λονδίνου 82 ἐτῶν ἀπὸ τὸ 1629—1710, εὕρισκε ὅτι ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον περισσότερα ἄρρενα ἢ θήλεα. Ὁ Bodin θεωρεῖ ὅτι ὑπάρχουν περισσότεροι ἄνδρες εἰς τὰς ἀρκτικὰς χώρας καὶ περισσότεραι γυναῖκες εἰς τὰς μεσημβρινὰς, βεβαιοῖ δὲ ὅτι τὸ γυναικεῖον φύλον λαμβανόμενον ὡς ὅλον ὑπερτερεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν.

Ἐξακολουθοῦμεν τὰ τερατώδη τῶν παρελθόντων αἰώνων. Ὁ Bayle διηγείται περὶ ἐνὸς βρέφους, οὔτινος ἡ φωνὴ ἠκούετο ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς του, ὁ ἴδιος δὲ ἀναφέρει, ὅτι τὸ 1672 εἰς τὴν Thuringe ἐγγὺς τῆς Naumbourg γυνὴ σύζυγος μυλωθροῦ ἐγέννησε θυγατέρα, ἥτις ἦτο

ἔγκυος· ἡ θυγάτηρ ἐξερχομένη εἰς τὸν κόσμον ἦτο εἰς καλλίστην ὑγείαν, ἀλλ' ἡ κοιλία αὐτῆς ἦτο πολὺ ἐξωγκωμένη. Τοῦτο ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον, ἀλλ' ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν τὸ πρόβλημα ἐλύθη· ἡ θυγάτηρ ἐγέννησε μικρὰν θυγατέρα ἔχουσαν μῆκος ἐνὸς δακτύλου καὶ πλήρη ζωῆς, δι' ἧ καὶ τὴν ἐβάπτισαν. Τὸ θυγάτριον τοῦτο ἀπεβίωσεν ὅμως μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν μητέρα του, τῆς συζύγου τοῦ μωλωθροῦ ἐπίζησάσης ἐν καλῇ ὑγείᾳ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὁ Θεόφραστος ἔγραψεν ὅτι αἱ ποντικίαι γίνονται ἔγκυοι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός των πρὶν γεννηθῶσι. Τὴν αὐτὴν γνώμην ἐξέφρασε καὶ ὁ Αἰλιανός. Ὁ Στράβων, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος, ἀναφέρουσι, ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου ἐποίει τὰς γυναῖκας πολὺ γονίμους, δι' ἧ ἔτικτον ἀνά ἕξ καὶ ἑπτὰ τέκνα. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης διηγείται, ὅτι Αἴγυπτία τις ἐγέννησεν εἰς τέσσαρας γένας εἴκοσι τέκνα, ὧν ὁ μεγαλειότερος ἀριθμὸς ἕζησε. Τοῦτο ἐπιβεβαίωσι καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος Ἰούλιος Παῦλος.

Εἰς Περπιναίαν ἡ σύζυγος σαγματοποιοῦ ἔτεκε τὴν 10ην Αὐγούστου 1731 πέντε θυγατέρας βαπτισθείσας τὴν ἐπαύριον, δεκαπέντε δὲ ἡμέρας πρὸ τοῦ τοκετοῦ τούτου καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἐγέννησε πέντε ἄρρενα. Σημειωτέον ὅτι ἡ μήτηρ των εἶχε δεκαπέντε τέκνα, ἐξ ὧν τὰ δώδεκα ἐγεννήθησαν εἰς τρεῖς γένας.

Ἀλλὰ τί θέλει εἰπεῖ τις διὰ τοὺς χρονογράφους Cromer, Polonor καὶ Joann Franc καὶ τὸν Λυκοσθένην, μνημονεύοντας ὅτι ἡ Ἑρμαντροῦδη (Hermentrude) σύζυγος τοῦ κόμητος Ἰσεμπέργκ δ' Ἀλτόρφ ἐγέννησε δώδεκα τέκνα εἰς μίαν γέναν. Ὁ δὲ Ἰωάννης Φραγκίσκος Πικ κόμης τῆς Μιρανδὸλ ἀναφέρει, ὅτι μία Γερμανίς, ὀνόματι Δωροθέα, ἐγέννησεν εἴκοσι τέκνα εἰς δύο γένας. Ἐτέρα δὲ Γερμανίς εἶχε τριάκοντα εἰς τέσσαρας γένας. Ὁ Λυκοσθένης λέγει, ὅτι ἡ Μαργαρίτα σύζυγος τοῦ κόμητος Βιμπρόσλα ἐγέννησε τριάκοντα ἕξ τέκνα εἰς μίαν γέναν, ὃ δὲ Σέλιος Ῥοδεγίνος λέγει, ὅτι κατὰ τὸν Μέγαν Ἀλβέρτον γυνὴ τις ἀπέβαλε εἴκοσι δύο παιδιά, ἑτέρα ἐβδομήκοντα καὶ ἑτέρα ἑκατὸν πενήκοντα. Ὁ δὲ Vives ἀναφέρει ὅτι ἡ Μαργαρίτα κόμησσα Χεννεβέρ ἐγέννησεν εἰς μίαν γέναν τριακόσια ἐξήκοντα πέντε τέκνα, ὅτι δὲ αἱ δύο χρυσαὶ λεκάναι καὶ τὸ μελανοδοχεῖον, τὰ ὅποια βλέπει τις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Lofduynen τῆς Haye τῆς Ὀλλανδίας, εἶνε πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιβαήτου καὶ μυθώδους αὐτοῦ τοκετοῦ.

Ἐνταῦθα παύει ἡ ἀναπνοὴ ἡμῶν. Τριάκοντα ἐξήκοντα πέντε τέκνα! Πόσα ἄρρενα; Πόσα θήλεα; Ἐπέζησαν τινὰ τούτων; Τί μέγεθος εἶχεν ἕκαστον; Φαντασθῆτε ὅποια χαρὰ διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας κληρονόμους

και δεομένους και τάζοντας πρὸς τὴν Παναγίαν και δαπανῶντας ἀμέτρητα εἰς φάρμακα ὅπως ἀπολαύσωσι τέκνα, νὰ κουκουλωθῶσι διὰ μιᾶς ἀπὸ μίαν χάλαζαν τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἐνσάρκων κληρονόμων.

Καθ' ἡμᾶς ὀφείλομεν μεθ' ὅλας τὰς παρακολουθούσας μαρτυρίας τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος νὰ διαψεύσωμεν τοῦτο, ὡς ὁ Βάν-Λεϊβεν διέψευσεν ἐν τῷ συγγράμματί του *L' ancienne Batavia* τὸν γιγαντιαῖον τοῦτον τοκετόν, ἣ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ βρέφη αὐτὰ ἐξῆλθον ἐντὸς σάκκου μεγέθους νεογεννηθέντος τέκνου, ἦσαν δὲ μικρὰ ὡς σκώληκες και ἐκ τῶν ὁποίων φυσικῶς οὐδὲν ἐπέζησεν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου Βέαβριε, Σκώτου ξυλουργοῦ τῶν πλοίων, κατοικοῦσα εἰς Ἑδιμβούργην, ἡλικίας πλέον τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, λέγει ὁ Verdun (Ἡμερολόγιον Verdun. Μάρτιος 1731), ἐγέννησε τὴν 25 Δεκεμβρίου 1730 τρία ἄρρενα, τὰ ὁποῖα ἐβαπτίσθησαν και ἦσαν ἐν καλῇ ὑγείᾳ.

Τῷ 1676 ἐδημοσιεύθη ὅτι ἀνὴρ ἐβδομήκοντα ἐπτὰ ἐτῶν ἐτεκνοποίησε μὲ σύζυγον ὀγδοήκοντα ὀκτῶ ἐτῶν.

Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Seès βεβαιοῖ, ὅτι ἀνὴρ τῆς ἐπισκοπίας του, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε καλῶς και ὅστις ἦτο ἐνενήκοντα ἐτῶν ἡλικίας, ἐνυμφεῦθη σύζυγον 83 ἐτῶν, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ἐν τέκνον. Τοῦτο ἔκαμε τὸν κ. Φοντενέλ νὰ λέγῃ· ἐπανῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν Πατριαρχῶν, ἣ μᾶλλον δὲν παρῆλθεν ὅλως διόλου.

Ὁ Verdun ἐπίσης λέγει, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ κ. Obler δημάρχου (échevin) τῆς Ochy le Chateau, ἡλικίας 62 ἐτῶν, ἔτεκε τὴν 17 Φεβρουαρίου 1751 δύο ἄρρενα και μίαν θυγατέρα εἰς μίαν γένναν. Ἡ Εὐτυχία τῆς Τράλ πόλεως τῆς Λυδίας ἔτεκε τριάκοντα υἱούς, δι' ὃ ὁ μέγας Πομπήιος ἔθηκε τὴν εἰκόνα τῆς μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐκόσμησαν τὸ θέατρόν του.

Ὁ Babon d' Abensperg ἐκ τῶν κομήτων τῆς Scheirn και ἰδρυτῶν τοῦ οἴκου τῆς Βαβαρίας εἶχεν ἐκ δύο γυναικῶν τριάκοντα δύο υἱούς και ὀκτῶ θυγατέρας, παρουσίασε δὲ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἐρρίκον Β' τοὺς τριάκοντα δύο υἱούς του. Ὁ Γαστὼν de Beaulieu δὲ Razac εἶχεν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην Ραϋμόνδου εἴκοσιν υἱούς και δώδεκα θυγατέρας. Δέκα τῶν υἱῶν του ἦσαν στρατιωτικοί. Ὁ Γαστὼν δὲ Razac ἦτο ἑκατὸν τριῶν ἐτῶν και ὑπηρέτησεν εἰς τὸν στρατὸν ἐξήκοντα ἔτη, ὑπὸ τὴν βασιλείαν ἐξ βασιλέων, τοῦ Φραγκίσκου Α', Ἐρρίκου Β', Φραγκίσκου Β', Καρόλου Θ', Ἐρρίκου Β' και τοῦ Μεγάλου Ἐρρίκου. Εἶχε δὲ δύο συντάξεις, μίαν ἐξακοσίων λιρῶν και ἑτέραν χιλίων πεντα-

κοσίων λιρῶν διαδοχικῶν ἀπὸ πατέρα εἰς υἱὸν μετ' ἄλλων, τὰς ὁποίας ἔχαιρεν ἢ οἰκογένεια δι' ἑκατὸν πενήκοντα ἔτη.

Ὁ κ. Bexon, κτηματίας εἰς τὰς γαίας τοῦ δουκὸς Λεοπόλδου τῆς Λωρραίνης, εἶχεν ἐκ τῆς πρώτης συζύγου του δώδεκα τέκνα καὶ τριάκοντα τρία ἐκ τῆς δευτέρας. Ἦτο 85 ἐτῶν καὶ ἔζη ὅταν ὁ Ἑρμῆς τῆς Γαλλίας τὸ 1738 ἔκαμε λόγον κατὰ μῆνα Ἰούλιον περὶ τούτου. Ὁ Ἑρώτιμος, βασιλεὺς τῶν Ἀράβων, ἦτο πατὴρ ἑπτακοσίων υἱῶν (Ἰουστίνος βιβλ. 39). Ὁ Ἀττίλας, βασιλεὺς τῶν Οὐνῶν, ἐγκατέλειψεν ὀλόκληρον λαὸν τέκνων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐζήτει μερίδιον τῆς περιουσίας του.

Ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Aulu Gelle βεβαιοῦν ὡς αὐτόπται μάρτυρες τὴν μεταμόρφωσιν πολλῶν νεανίδων εἰς ἄνδρας. Ὁ Bodin ἐπίσης φέρει παραδείγματα τούτου (Bodin Μονομανία· βιβλ. Β' κεφ. 6ον)· ἐπίσης ὁ Faleg de Mirab διηγείται, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορείας τοῦ Κλαυδίου μία παρθένος μετεμορφώθη εἰς ἄνδρα. Ὁ δὲ Ὀππιάνος διαβεβαίει ὅτι ἡ ὕαινα ἀλλάζει γένος κατ' ἔτος. Ὁ Bayle διηγείται, ὅτι δύο μοναχαὶ ἢ δύο μοναστηρίων ἐγγὺς τῆς Ῥώμης μετεμορφώθησαν εἰς ἄνδρας (Republ. des lettres· Μαρτίου 1687). Ὁ Riolan προσθέτει: τίποτε τὸ περίεργον εἰς τούτο. Ὁ Μοντὰν (Montagne) ἐξηγεῖται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς ἐπομένως. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι «εἶδε τὸν Λούκιον » Κοφρούτιον ἀπὸ γυναικὸς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του νὰ μεταμορφωθῆ » εἰς ἄνδρα». Ὁ Ποντάνος καὶ ἄλλοι διηγοῦνται ὁμοίως μεταμορφώσεις εἰς Ἰταλίαν κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. «Μεταβαίνων εἰς Βιτρί», λέγει ὁ Ποντάνος, «εἶδον ἄνδρα, τὸν ὅποιον ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σουασῶν » ὠνόμασε Γερμανὸν καὶ τὸν ὅποιον πάντες οἱ κάτοικοι ἐγνώρισαν ὡς » κόρην μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν εἴκοσι ἐτῶν ὀνομαζομένην Μαρίαν. Εἰς » τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἦτο πλήρης τριχῶν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαί- » νετο ἡλικιωμένη. Λέγεται, ὅτι πηδῶσης αὐτῆς μετὰ μεγάλης δυνά- » μεως τὰ γεννητικὰ μόρια προήχθησαν. Ὑπάρχει δὲ μέχρι σήμερον » τραγοῦδι τῶν παρθένων, δι' οὗ εἰδοποιοῦνται νὰ μὴ διασκελιζῶσι » πολὺ πηδῶσαι, φόβῳ μὴ μεταμορφωθῶσιν εἰς ἄνδρας, ὡς ἡ Μα- » ρία Γερμανοῦ».

Ὁ Ἀμβρούσιος Parè θεωρεῖ πιθανωτάτη τὴν φυσικὴν διάταξιν αἱ κόραι νὰ μεταμορφῶνται εἰς ἄνδρας, ἀλλὰ, λέγει, οὐδὲν παράδειγμα ἀνδρὸς νὰ μεταβληθῆ εἰς γυναῖκα, δὲν πιστεύει δὲ φυσικῶς ὁ ἀνὴρ νὰ μεταβληθῆ εἰς γυναῖκα.

Ἐρωτῶμεν τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίδας ἡμῶν, τί φρονοῦσι

δι' ὅλα ταῦτα; Φαίνεται, ὅτι ὁ παρὼν αἰὼν τοῦ πολιτισμοῦ ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὰ τοιαῦτα θαύματα, ὅτι δὲ εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας αἱ γεροντοκόραι ἦσαν εὐτυχέστεραι δυνάμεναι νὰ εὐφρανθῶσι καὶ αὐταὶ μικρὸν τὸν κόσμον ἀκινδύνως τῆς ὑπολήψεώς των μεταμορφούμεναι εἰς ἄνδρας καὶ χαιρούμεναι τινὰ τῶν ἐγώιστικῶν προνομίων τοῦ ἀνδρός. Οἱ σήμερον ἰατροὶ ὀπαδοὶ τοῦ Βράουν Σεκάρ ἤθελον κερδήσει πολὺ περισσότερα χρήματα ἐὰν προσεπάθουν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν μέθοδον τῆς μεταμορφώσεως τῶν γυναικῶν εἰς ἄνδρας παρὰ νὰ μακρύνωσι τὸν βίον τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ τότε φοβούμεθα, ὅτι αἱ φιλόδοξοι καὶ σφριγῶσαι κόραι, πτοούμεναι τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ, σωρηθὸν ἤθελον ζητήσῃ τὴν μεταμόρφωσιν των εἰς νεαροὺς ἄνδρας, καὶ τότε ποῦ πλέον γάμος, ποῦ τέκνα, ποῦ συζυγικὸς βίος, ποῦ νόθα; θὰ ἐρημωθῇ ὁλόκληρος ὁ κόσμος, διότι ἡ πολυτεκνία θὰ λείψῃ.

Ποία ἡ γυνὴ ἢ μὴ ζηλεύουσα τὰ προνόμια τοῦ ἀνδρός, τὰς ἡδυτάτας περιπετείας του, τὰ ῥωμαντικὰ ἐπεισόδιά του, τὸ ἀδιάκοπον κάπνισμά του, τὴν χαρτοφορίαν του, πᾶν τῆς ἰδιοτροπίας του κέφι, τὰς ἐπιτετραμμένας καὶ θαυμαζομένας νεανικὰς ἀταξίας του, τὰς πολυειδεῖς κατακτήσεις του, τὸ βουλευτικόν του, τὸ ὑπουργικόν του, τὰ μυθώδη ἄλλατα τοῦ σταδίου του πρὸ τοῦ γάμου καὶ μετὰ τὸν γάμον, ὅπταν οὗτος, περιώνυμος καὶ ἔμπλεως κόρου, ἐπιθυμῇ καὶ ἀπαιτῇ εἰς αἰῶνια δεσμὰ τὸ σῶμα, τὰς φρένας, τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν φαντασίαν τῆς θερμοσάρκου κόρης, ἣν λαμβάνει διὰ σύζυγόν του;

Ἐἶχεν ἢ δὲν εἶχε δίκαιον ἡ Ὀλυμπία δὲ Γκούζ ἡ συγγραφεύς, ἡ δραματοποιός, ἡ μυθιστοριογράφος, ἡ ῥήτωρ, ἡ ποιήτρια, ἡ δημοσιογράφος τοῦ Ἄνυπομόνου (l'Impatient), ἡ ὠραιότατη καὶ μόνον τριάκοντα ἐπτὰ ἐτῶν Ὀλυμπία δὲ Γκούζ, χήρα Ὠβρέι (Aubrey), νόθος θυγάτηρ τοῦ Λουδοβίκου 15ου, νὰ ἐκφωνῇ πρὸ τῆς ἀποκεφαλίσσεώς της, εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἂν καὶ ἔγκυος, πρὸς τοὺς Γάλλους «τέρατα ἀφοῦ καὶ ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἀναβῇ τὴν λαιμητόμον, διατί νὰ μὴν ἔχη τὸ δικαίωμα ν' ἀναβῇ καὶ τὸ βῆμα;» Ἀπέθανε μετὰ γενναιότητος καὶ στωικότητος ἡ περιφανῆς συγγραφεύς τῆς *Κυρίας Βαλμών*, τοῦ *Γάμου τοῦ Χερουβίμ*, τοῦ *Μολιέφου καὶ τῆς Νινῶν*, τοῦ *Ἐλευθερίου Ἀνδρός*, τοῦ *Διωρθωμένου Φιλοσόφου* καὶ πλείστων ἐτέρων συγγραφῶν ὅσον ὀλίγοι τῶν ἀνδρῶν, λέγουσα πρὸς τὸν δῆμιον «σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μὲ ἐγγίξης, ἐκτὸς διὰ νὰ μοῦ κόψῃς τὴν κεφαλὴν».

Αἱ τοιαῦται γυναικες ἀληθῶς μεταμορφώνονται εἰς ἄνδρας καὶ ὑπερ-

τεροῦσι πολὺ τοὺς ἄνδρας. Τίς ὁ ἀνὴρ ὁ δυνάμενος νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν δεσποτισμὸν του μέχρις αὐτῶν;

*
* *

Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἀναφέρει παιῖδα μόνον ἑπτὰ ἐτῶν ἔχοντα ἀνάστημα πέντε ποδῶν ἄνευ τῶν σανδαλιῶν του. Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε μικρὸν ἐνώπιον τοῦ ἐπομένου. Τὸ 1731 ἐγένετο γνωστὸν εἰς τὴν κομητείαν Bercks τῆς Ἀγγλίας, ὅτι παῖς, πενταετῆς μόνον, εἶχε πέντε ποδῶν ὕψος· ἦτο υἱὸς τοῦ χωρικοῦ Βενιαμὶν Λόδερ, ἦτο δὲ τόσον δυνατὸς ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ ὥστε ἠδύνατο νὰ σηκῶνῃ βάρος διακοσίων ἐξήκοντα λιτρῶν, δηλ. ἐννεήκοντα ὀκάδων· ἐσήκωνε μὲ τὴν μίαν χεῖρά του βάρος ἑκατὸν λιτρῶν καὶ μὲ τὸν δάκτυλόν του πεντήκοντα λίτρας.

Ὁ «Ἐρμῆς» τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσεν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1735 ἐπιστολὴν τῆς Βαρωνίδος P., χρονολογουμένην 27 8βρίου 1735 καὶ ἀναφέρουσα, τὰ ἐπόμενα.

«Ὁφείλω νὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθειαν δι' ὅσα ἠκούσατε νὰ διαθρυλῶνται ἐν Παρισίοις. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τέκνον εἶνε ἄρρεν καὶ μόνον ἔνδεκα μηνῶν, ἔχον περισσοτέρων τῶν τεσσάρων ποδῶν ὕψος καὶ πλέον τῶν τεσσαράκοντα δακτύλων πάχος (de grosseur)· ὁ βραχίων του ἔχει περιφέρειαν πλέον τῶν ὀκτώ δακτύλων παρὰ τὴν πυγμὴν, τὰ δὲ ἐπίλοιπα μέλη του ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν. Ἰσταται στερεὸν ἐπὶ τῶν κνημῶν του, ἀλλὰ δὲν προφέρει ἔτι λέξι. Τρώγει καθ' ἑκάστην, ἐκτὸς τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς του, μίαν πίντα γάλακτος τῆς ἀγελάδος καὶ μεγάλην ποσότητα ἄρτου μετ' ἀπληστίας. Ἡ Ἀρχιδούκισσα διέταξε καὶ τὸ ἔφερον ἐσχάτως εἰς τὰς Βρυξέλλας. Ἡμῖν παροῦσα. Τὸ ἐξήτασαν οἱ ἰατροὶ τῆς, οἵτινες ἀπεφάνθησαν ὅτι εἶνε τέρας. Ἦλθεν ἐν τούτοις εἰς τὸν κόσμον ἴσον τῷ μεγέθει τῶν ἐπιλοίπων παιδῶν καὶ ἠῤ-ξησεν οὕτως ἐν τῷ συντόμῳ τούτῳ διαστήματι. Φρονοῦν ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ. Θὰ εὕρητε ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς μου μικρὰν ταινίαν, ἣτις εἶνε τὸ μέτρον ἀκριβῶς τῆς παλάμης του, τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ. Ἐχει ὠραῖον πρόσωπον. Εἶνε τέκνον τοῦ Ἰωάννου Συμεῶνος, ἐμπόρου τοῦ χωρίου Hauwrel ἐγγὺς τοῦ Mons· ἡ μήτηρ του εἶνε μετρίου ἀναστήματος.»

Ὁ Φαγκῶν, λέγει ὁ Vopiscus (εἰς τὸν βίον τοῦ Αὐρηλιανοῦ), ἔτρωγεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἕνα κάπρον, ἐν πρόβατον καὶ ἐν χοιρίδιον. Ὁ Σιμῶν Majolus εἶδεν ἄνθρωπον κρατοῦντα εἰς χεῖράς του στήλην μαρμαρίνην τριῶν ποδῶν μήκους καὶ ἐνὸς ποδὸς πάχους, τὴν ὁποίαν ἔρριπτεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἔπαιζεν ὡς ἐλαφρὰν σφαῖραν.

Ὁ Ῥοδάμας τῆς Μάντουας, ἀνὴρ μικρὸς τὸ σῶμα, ἔθραυεν ἐν χαλινωτῆριον πλοίου (γούμενα). Ὁ Ἑρνάνδος Burg ἀνέβαινε κλίμακα φέρων ὄνον φορτωμένον ξύλα καὶ εἶτα ἔρριπτε τὸν ὄνον μὲ τὸ φορτίον του εἰς τὴν πυράν. Ἐτερος ὀνομαζόμενος Ἑρνωτών, ὑπάλληλος τοῦ οἴκου τοῦ κόμητος δὲ Φουὰ (Foix), λέγει ὁ Φρουασσάρ, ἔκαμνε τὸ αὐτό. Ὁ δὲ Πλίνιος λέγει, ὅτι ὁ Βάρρος—Ῥουστίκελλος ἐπωνομάσθη Ἡρακλῆς διότι ἐνωτοφόρει τὸν ἡμίονόν του.

Τὸ 1582 ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγείρων ξύλον, τὸ ὁποῖον δώδεκα ἄνδρες ὁμοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνυψώσουν· ἐπ' αὐτοῦ ἐξηπλωμένου ἔθετον λίθον, τὸν ὁποῖον δώδεκα ἄνδρες μόλις ἀνήγειρον ὅπως τὸν θέσουν ἐπὶ τοῦ σώματός του. Ὁ δὲ Καρδὰν λέγει, ὅτι εἶδεν ἄνδρα νὰ ὀρχῆται ἔχων δύο ἄνδρας ὑπὸ τὴν μασχάλην του, δύο ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ ἓνα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Ὁ δὲ Πατακόας, λοχαγὸς τῶν Κοζάκων, συνέτριβεν εἰς τεμάχια τὸ πέταλον ἵππου. Γυνὴ τῶν Κάτω Χωρῶν ὑψηλὴ ὡς γίγας ἐνωτοφόρει μεγάλην τῆς Χαμβούργης βαρέαν πεπληρωμένην οἴνου. Ὁ Οὐέλμος τοῦ Φρόνσβεργ ἀνύψωνεν ἄνδρα διὰ τοῦ δακτύλου του καὶ κατεκράτει διὰ τῆς χειρός του τρέχοντα ἵππον.

Τὰ παράδοξα καὶ ἔκτακτα τοῦ σώματος φαινόμενα παρκολοουθοῦν τὰ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τῶν αἰσθήσεων καὶ αὐτοῦ τοῦ γήρατος. Εἷς τινὰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου των γῆρας δὲν ὑπάρχει. Ὁ Ἰσοκράτης ἦτο ἐννενήκοντα τεσσάρων ἐτῶν ὅταν ἐτελείωσε τὸν Παναθηναϊκόν του καὶ εἶχεν 96 ἐτῶν ἡλικίαν ὅταν ἔγραψε τὸν Πανηγυρικόν, ὅστις ὑπῆρξε κατὰ τὸν Αἰλιανόν μία τῶν πρώτων αἰτιῶν τῆς καταστροφῆς τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν, διότι τοσοῦτον ἐξηρέθισε τὸν Φίλιππον ὥστε συνέλαβε τὴν ιδέαν τοῦ κατὰ τῶν Περσῶν πολέμου, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσεν ὁ υἱὸς του Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας. Ὁ Βάρρων λέγει ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ μεγάλου καὶ πολυτόμου συγγραμμάτος του (τῆς Ἀγροτικῆς) ὅτι ἤρχισε τοῦτο ὅταν ἦτο ὀγδοηκονταετής. Ὁ Σοφοκλῆς ἦτο μεγαλειτέρας ἡλικίας ὅταν ἔγραψε τὸν Οἰδίποδα κατὰ τὸν Βαλέριον Μάξιμον. Ὁ Γκουαρινὸς (Guarino) ἔγραψε τὰ καλλίτερα συγγραμμάτα του ἀπὸ τὰ ἐννενήκοντα καὶ ἐπάνω. Ὁ Σενέκας ἐπανελάμβανε δύο χιλιάδας ὀνομάτων ἀμέσως ὅπου ἤθελον τοῦ τὰ προσφέρει καὶ διετήρει εἰς τὴν μνήμην διακοσίους στίχους κατὰ τὸν Πλίνιον. Ὁ Ἀδριανὸς ἀπεστήθιζεν ὀλόκληρον τόμον μετὰ τὴν πρώτην ἀνάγνωσίν του. Ὁ Βαριάρ λέγει, ὅτι εἰς νέος Κόρσος ἐπανελάμβανε τριάκοντα ἑξ χιλιάδας ὀνομάτων διὰ τῆς αὐτῆς τάξεως μεθ' ἧς τοῦ τὰ ἔλεγον, ὁ δὲ Muret διαβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἴδιος τὸν ἤκουσε καὶ δὲν ἠδύνατο εἶτι νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ μνημονεύει τὰ ὀνό-

ματα πολλῶν εὐγενῶν τῆς Βενετίας μαρτυρούντων τὰς ἀκατανοήτους προόδους τοῦ νέου τούτου εἰς τὰ μαθήματά του διὰ τοῦ ἐκτάκτου αὐτοῦ μνημονικοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον κατεσκευασμένον καὶ ὑπέρτερον τοῦ φυσικοῦ. Ὁ Κύρος, λέγει ὁ Πλίνιος, ἐνεθυμῆτο τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν στρατιωτῶν του, ὁ δὲ Σικιπῖων ἐκεῖνα πάντων τῶν πολιτῶν τῆς Ρώμης. Ὁ Ὀρμογένης τῆς Ταρσοῦ ἦτο καθηγητὴς τῆς ῥητορικῆς δεκαπενταετῆς καὶ συγγραφεὺς εἰς τὰ δεκαοκτώ· εἰς τὰ ὀγδοήκοντα ἐλησμονήσεν ὅ,τι ἔμαθε, δι' ὃ ὁ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἔλεγε δι' αὐτόν, γέρων εἰς τὴν νεότητά του, παῖς εἰς τὸ γῆράς του. Παῖς ἰσπανὸς ἑπταετῆς, Hernandes del Valle, προσεφώνησεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας εἰς πέντε γλώσσας Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Ἰσπανικὴν, τὰς ὁποίας ἐγνώριζε καλῶς. Ὁ Καρδινάλιος de Lugo ἀνεγίνωσκεν ὅταν ἦτο τριετής, ὁ Τάσος ἐγνώριζε τὴν γραμματικὴν ἐπίσης τριετής, ἑπταετῆς δὲ ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν. Ἡ μεγάλη Ἑλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἔγραψε θαυμασίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν βασιλίσσαν ὅταν ἦτο μόνον τετραετής. Ἡ Ζηλιὰν Μορέλλα τῆς Βαρκελώνης, δωδεκαετῆς τὸ 1604, ἐγνώριζε τὴν Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν. Συνηγωνίσθη εἰς Λυὼν διὰ τὰς θέσεις τῆς λογικῆς καὶ ἠθικῆς καὶ ἐνίκησεν. Αἱ θέσεις τῆς ἀφιερῶθησαν εἰς τὴν Μαργαρίταν τῆς Αὐστρίας, βασιλίσσαν τῆς Ἰσπανίας. Ἐν γέυματι τοῦ Καρδινάλιου τῆς Πίζας δόθέντος πρὸς διαφόρους Καρδινάλιους ὁ Ἀλέξανδρος Φαρνέζιος λαβὼν ἀνθοδέσμην τὴν προσήνεγκεν εἰς τὸν παῖδα Σύλβιον Ἀντωνῖνον δωδεκαετῆ, μετὰ ταῦτα Καρδινάλιον, διατάσσων τὸν παῖδα νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦ συμποσίου τὸν μέλλοντα νὰ γίνῃ πάπας. Ὁ μικρὸς Ἀντωνῖνος τὴν προσήνεγκεν εἰς τὸν Καρδινάλιον τῶν Μεδίκων (ὅστις μετὰ τινα ἔτη ἐγένετο πάπας ὁ Δ') συνοδευομένην διὰ μικρᾶς ποιήσεως. Ὁ Καρδινάλιος ἐξέλαβε τὴν προσφορὰν ὡς χωρατόν, ἀλλὰ πάντες διεμαρτυρήθησαν διὰ τοῦτο λέγοντες ὅτι ὁ μικρὸς ποιητὴς αὐτεσχεδίασε τοὺς στίχους καὶ παρεκάλεισεν τὸν Καρδινάλιον τῶν Μεδίκων νὰ τὸν δοκιμάσῃ δίδων πρὸς αὐτὸν νέον θέμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὰς ὥρας, ὁ δὲ Καρδινάλιος τῷ εἶπε νὰ κάμῃ στίχους λατινιστί. Ὁ Strada δημοσιεύει τὴν θαυμαστὴν μακρὰν ποιήσιν λατινιστί τοῦ παιδὸς ἐπὶ τοῦ ὠρολογίου, ἧτις ἐνεθουσίασε τόσον τὸν Καρδινάλιον τῆς Trente ὥστε τῷ ἐδώρησε περιδέραιον χρυσοῦν.

Ὁ Χριστιανὸς Ἑρρίκος Heineckem, θαυμάσιος παῖς, οὐτινος τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Χριστιανὸς δὲ Schoneich ὁ διδάσκαλός του, καθὼς καὶ ὁ Rehm καὶ ὁ Scelen εἰς τὴν Selecta Litteraria, ὁ δὲ M. Marini

ἐξήγησε τὰ φυσικὰ αἷτια τῆς τοιαύτης προώρου ἰκανότητός του, ἐγεννήθη τῷ 1721 εἰς τὴν Λουβέκ, ἀπεβίωσε δὲ σοφὸς τῷ 1725. Δέκα μηνῶν ὠμίλει. Ἐνὸς ἔτους ἐγνώριζε τὰ κύρια συμβάντα τῆς Πεντατεύχου. Δεκατριῶν μηνῶν τὴν ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς· δεκατεσσάρων τῆς Νέας. Δύο ἐτῶν ἐγνώριζε τὴν Γεωγραφίαν καὶ Ἱστορίαν ἀρχαίαν καὶ νέαν. Ὁμίλει καλῶς τὴν Λατινικὴν καὶ Γαλλικὴν. Τριῶν ἐτῶν ἐγνώριζε τὴν γενεαλογίαν τῶν κυριωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐταξείδυσεν ἀρκετὸν χρόνον εἰς Δανίαν τετραετῆς ῥητορεύσας θαυμασίως ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς βασιλικῆς Οἰκογενείας. Ἦτο ὑγείας ἐπισφαλοῦς καὶ συχνὰ ἀσθενής, μόλις δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν κάλαμον ὅταν ἔγραφε. Δὲν ἔτρωγε τίποτε ἄλλο πλὴν τοῦ γάλακτος τῆς τροφῆς του, μισῶν πᾶσαν ἄλλην τροφήν. Δὲν εἶχε πυρετὸν ἢ τινας μόνον μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του, συμβάντος εἰς τὰς 27 Ἰουνίου 1725, τὸν ὁποῖον ἀντεμετώπισε μετὰ χριστιανικῆς ἀδιαφορίας, ἥτις κατέπληξε τοὺς περισπωτάς πλέον ἢ ἡ ἑκτακτος ἀνάπτυξις του.

Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ κυριώτερα γνωστὰ θαύματα τῆς βραχυβιότητος. Τινὰ νῦν περὶ τῶν Πυγμαίων πρὶν ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν παραδοξοτάτων φαινομένων τῆς μακροβιότητος παρά τισι λαοῖς.

*
* *

Ἡ ὑπαρξις τῶν Πυγμαίων ἐφιλονεικήθη, ἐμυθολογήθη καὶ ἑτερολογηθή παρὰ πολλῶν συγγραφέων. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι κατῴκουν παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου, ὁ δὲ Ὅμηρος εἰς τὸ βᾶθος τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Ὀκεανοῦ. Ὁ Bochart θεωρεῖ τοὺς Πυγμαίους ἀποικίαν τῶν Νουβίων ἀποικησάντων ἐπὶ μιᾶς νήσου. Ὁ Ἀββᾶς Βονιὲ θεωρεῖ ὅτι ἦσαν Φοίνικες μικρόσωμοι συναθροιζόμενοι πρὸς καταστροφὴν τῶν γερανῶν, οἵτινες κατέστρεφον τὰ σπαρτά των συναθροιζόμενοι καὶ οὗτοι εἰς ἔσμους τὸν χειμῶνα ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πυγμαίων. Κατὰ τὸν Nonnosus ἦσαν αἰθίοπες καὶ τριχωτοί. Ὁ Στράβων θεωρεῖ μῦθον τὴν ὑπαρξίν των Πυγμαίων, λέγει δὲ ὅτι Πυγμαίους ὠνόμαζον τὸν στρατὸν τῶν αἰθίοπων, διότι πάντες οἱ ἄνδρες ἦσαν μικρόσωμοι. Ὁ Κρεσίας ὄμως, ὁ Σολὲν, ὁ Πομπώνιος Μέλας, ὁ Ἀθήναιος, ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος καὶ πλῆθος ἄλλων συγγραφέων, μακρὰν τοῦ νὰ διαφιλονεικοῦν τὴν ὑπαρξίν των ὑποστηρίζουν αὐτήν, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης λέγει «ὅ,τι διηγοῦνται διὰ τοὺς Πυγμαίους δὲν εἶνε διόλου μῦθος, ἀλλ' ἀλήθεια». Ὁ Πλίνιος ἐκτείνεται λεπτομερέστερον ἐπὶ τῶν ἀνθρωπαρίων τού-

των. Οἱ Ἕλληνες ἔλεγον Πυγμαίοις, Πυγοναίοις, Πηχυαίοις· πυγῶν δὲ καλεῖται ὁ πῆχυς, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς διάστημα. Ὁ Ἀπολλώνιος λέγει, «ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου τὸ μέγεθος μικρόν, οἷον πηχυαῖον». Οἱ Πυγμαῖοι τὸ ἔαρ ἀναβάται ἐπὶ αἰγῶν ἢ τράγων ἐξήρχοντο εἰς ἴλας ζητοῦντες τὰ ὠὰ τῶν γερανῶν, ἡ δὲ ἐκδρομὴ αὕτη διήρκει τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ποιοῦντες μεγάλην καταστροφὴν εἰς ταῦτα ἠδύναντο νὰ προλαμβάνωσι τὰς ζημίας τῶν πτηνῶν τούτων. Ὁ Φιλόστρατος εἰς τὰ ἡρωϊκά του τοὺς παριστά κρατοῦντας πέλεκυν καὶ δρεπάνιον ὅπως θερίζουν τὸν σίτον, οὕτινος οἱ στάχεις ἦσαν ὡς δένδρα ὑψηλὰ ἐνώπιόν των, περιεβάλλοντο δὲ ἀπὸ τὸν πώγωνά των καὶ τὴν κόμην των, τὰ ὅποια εἶχον μακρότατα. Ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν δὲν ἦτο περισσότερον τῶν δύο ὠλέων, (ἡ ὠλένη εἶχε μῆκος ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων) καὶ τὸ σύνηθες ἀνάστημά των ἦτο μιᾶς καὶ ἡμισείας ὠλένης. Ἄλλ' ὅ,τι περιεργότατον (ιδὲ Histoire de l'Académie des belles lettres, τομ. 5 σελ. 101), ἅπαντα τὰ κτήνη των βόες, ὄνοι, ἵπποι καὶ ἡμίονοι δὲν ἦσαν μεγαλείτεροι τῶν αἰγῶν των, δηλ. ἦσαν ἐπίσης ζῶα πυγμαῖα. Ἦσαν περίφημοι τοξόται, δι' ὃ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν εἶχε πάντοτε τρεῖς χιλιάδας αὐτῶν διὰ σωματοφυλακὴν του. Ἐθέρειον εἶχε πάντοτε τρεῖς κύνες, ἀλλὰ μὲ ὄρνεα, δηλ. μὲ ἀετούς, κόρακας καὶ ἰέρακας. Τί ἔγεινεν ἡ φυλὴ αὕτη; Ἀπωλέσθη ἢ ὄχι; Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν νέων περιηγητῶν Λιβιγυτῶνος, Στάνλεϋ, τοῦ Καμερῶν καὶ κυρίως τῶν Γερμανῶν περιηγητῶν, ὑπάρχει ἔτι μία φυλὴ πυγμαίων παρὰ τὸν Ἰσημερινὸν οὐχὶ μακρὰν τῆς λίμνης Ταγκανίκας. Εἰς τὸν ἕκτον τόμον τῶν Νόθων Τέκνων διδομεν ἐκτενῆ περιγραφὴν τῶν σημερινῶν Πυγμαίων, οἵτινες εἶνε ἀνθρωποφάγοι ἀποτελοῦντες μέρος τῆς μεγάλης καὶ ἀχανοῦς ἐπικρατείας τῆς Νιάμ-Νιάμ τῶν ἀνθρωποφάγων τῆς Ἀφρικῆς. Ὅπως καὶ ἂν ἦνε, οἱ τῆς Εὐρώπης σημερινοὶ νάνοι εἶνε καὶ οὗτοι εἶδος Πυγμαίων. Ὑπῆρξαν δὲ νάνοι ἔτι μικρότεροι καὶ ἐλαφρότεροι τῶν Πυγμαίων. Ἀναγινώσκομεν ὅτι ὁ Ἀρχίστρατος ζυγιζόμενος εἶχε βάρους μόνον ὀβολοῦ (;), ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς Φιλίτας ἦτο τόσο μικρὸς καὶ ἐλαφρὸς ὥστε ἔθετον μόλυβδον ἐντὸς τῶν σανδαλίων του ὅπως μὴ τὸν ἀναρπάσῃ ὁ ἄνεμος. Ὁ Βάρρων λέγει, ὅτι δύο ἵπποται ῥωμαῖοι ἦσαν ἕκαστος τριῶν ποδῶν ὑψηλός. Ὁ Σουητῶνιος λέγει, ὅτι ὁ Αὐγουστος ἐκόμισεν εἰς τὴν Ῥώμην νάνον ἀναστήματος δύο ποδῶν, ὅστις δὲ εἶχε βάρους δέκα ἐπτὰ λιτρῶν καὶ φωνὴν βροντωδεστάτην. Ὁ Καρδὰν μαρτυρεῖ ὅτι εἶδε νάνον ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδῶν, τὸν ὅποιον εἶχον εἰς κλωβίον καὶ τὸν ἐδείκνυον ὡς ψιττακόν. Πάντες γνωρίζουν ἐκ τῆς ἱστο-

ρίας ὅτι ὁ Νέρων παρουσίασεν ἐπὶ μεγάλου τρυβλίου εἰς ἓν τῶν συμποσίων του χάριν παιδιας δύο νάνους καὶ περιέχυσεν αὐτοὺς μὲ βραστόν σινάπεως ζυμὸν.

Ὁ Λάρρων λέγει, ὅτι τὸ μεγαλείτερον ὕψος τοῦ ἀνδρὸς δὲν ὑπερβαίνει τοὺς ἑπτὰ πόδας. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ σωματοφύλακες τῆς Βασιλείσσης εἶνε ἕξ ποδῶν· ἄρα οἱ ἔχοντες ἑπτὰ πόδας εἰσέρχονται ἐν τῇ σειρᾷ τῶν γιγάντων. Ὁ Ἡρόδοτος μνημονεύει (Πολύμνια) λοχαγὸν τοῦ στρατοῦ τοῦ Ξέρξου, ὅστις εἶχεν ἴσον ὕψος, ἑπτὰ καὶ ἡμίσεως ποδῶν. Ὁ Ἰούλιος Καπιτωλῖνος λέγει, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμίμος εἶχεν ὕψος ἴσον τῶν ὀκτῶ καὶ ἡμίσεως ῥωμαϊκῶν ποδῶν, ἐπειδὴ ὁμοίως ὁ ῥωμαϊκὸς ποῦς ἦτο ἑνδεκα δακτύλων, τὸ ὕψος τοῦ Μαξιμίνου ἦτο μόνον ἑπτὰ ποδῶν καὶ πέντε δακτύλων. Ὁ Πλίνιος καθὼς καὶ ὁ Σολὲν ἔγραψαν ὅτι ἐκόμισαν ἐκ τῆς Ἀραβίας, ἐπὶ αὐτοκρατορίας Κλαυδίου, ἐν Ῥώμῃ γίγαντα ὀνομαζόμενον Γκαμπάρα, ὅστις εἶχεν ὕψος ἑννέα ποδῶν καὶ ἑννέα δακτύλων ῥωμαϊκῶν, ἀμφοτέροι δὲ οὗτοι οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπὶ Αὐγούστου ὑπῆρχον δύο γίγαντες, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχε περισσότερον τῶν δέκα ποδῶν ὕψος, ὅτι δὲ τὰ ὅσῃ των ἐδεικνύοντο πολλὰ ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν των ὡς ἀντικείμενα περιεργείας. Ὁ Ἰωσήφ μνημονεύει γίγαντα Ἰουδαίου δέκα καὶ ἡμίσεως ποδῶν πεμφθέντα πρὸς τὸν Τιβέριον ὡς ἕκτακτον φαινόμενον.

Πάντες οἱ γίγαντες, λέγει νεώτερός τις συγγραφεύς, οἵτινες ὑπερβαίνουσι τοὺς δώδεκα πόδας ἀνάγονται εἰς τὴν τάξιν τοῦ γίγαντος Ἐγκελάδου καὶ τοῦ Τυφῶνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς κατεπλάκωσεν ὑπὸ τὴν Αἴτην, ἕκτοτε δὲ οὗτοι προσπαθοῦντες νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐπιφέρουσι τοὺς μεγάλους τῆς Σικελίας σεισμούς.

Ὁ Abbas Tilladet (Ἀπομνημον. τῆς Ἀκαδημίας τῶν ὠραίων γραμμ. Τομ. Α') διΰσχυρίζεται, ὅτι οὐ μόνον ὑπῆρχον σποραδικῶς τοιοῦτοι γίγαντες, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρχον λαοὶ γιγάντων ὡς καὶ λαοὶ Πυγμαίων. Ὁ Φιλόστρατος μνημονεύει παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν λαὸν ἔχοντα σύνθητες ὕψος ἕξ μέχρις ἑπτὰ ποδῶν σημερινῶν· τὸ αὐτὸ ἱστορεῖ καὶ ὁ Πομπώνιος Μέλας περιγράφων τινὰς λαοὺς τῶν Ἰνδιῶν τόσοσιν ὑψηλοὺς ὥστε ἵππευον ἐλέφαντας καὶ ὄχι ἵππους.

Τί ἔγειναν οἱ λαοὶ οὗτοι σήμερον; Ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τῶν μεγαθηρίων καὶ βαθμηδὸν ἐξέλειψαν, σήμερον δὲ οὔτε ἔχνος τοιοῦτων ὑπάρχει; Ἦ ὑπῆρχον μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν τόσοσιν συγγραφέων; Ὁ Κουίντιος-Κοῦρσος λέγει, ὅτι οἱ Σκυθαὶ τῶν ὄχθων τοῦ Τανάιδος ἦσαν τόσοσιν ὑψηλοί, ὥστε οἱ Μα-

κεδόνες μάλις ἔφθανον τοὺς ἄμους αὐτῶν. Οἱ σημερινοὶ Κοζάκοι τοῦ Δόν, οἵτινες κατοικοῦν τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἶνε πάντες ὑψηλοὶ ἄνδρες.

Σήμερον διὰ τοῦ ἀτμοῦ γνωρίζομεθα μὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὀλόκληροι λαοὶ ἕξ καὶ ἑπτὰ ποδῶν ὕψους δὲν ὑπάρχουν. Ὁ Μαγγελάνος, ὁ ἀνακαλύψας τὴν Γῆν τοῦ Πυρός καὶ δούς εἰς τὸν πορθμὸν αὐτῆς τὸ ὄνομά του, μνημονεύει, ὅτι εἶδεν ἐκεῖ Ἔθνος Γιγάντων. Τοιοῦτον σήμερον δὲν ὑπάρχει, ἐκτὸς ἐὰν ἐννοῇ τοὺς Ὀττεντότας, οἵτινες εἶνε πραγματικῶς πολὺ ὑψηλοὶ ἄνδρες.

*
* *

Δὲν εἶνε ὄνειρον τερπνότερον, τὸ ὅποιον ἕκαστος ἱατρὸς χημικὸς καὶ κυρίως χειρουργὸς σήμερον διώκει νὰ συλλάβῃ ἐν τῷ νῷ καὶ πραγματοποιήσει, ὅσον τὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ τρόπου τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἰς τινὰς περισσοτέρας δεκάδας ἐτῶν ἀφ' ὅ,τι τὸ σύντομον ζῶμεν.

Καὶ μήπως δὲν ἔχουν δίκαιον ὅταν οἱ θετικώτεροι καὶ ἀρχαιότεροι ἱστοριογράφοι μᾶς διαβεβαιοῦν ὅτι ὁ βίος τῶν πατριαρχῶν, ὅστις ἀνήρκετο μέχρι χιλίων ἐτῶν, δὲν εἶνε παραμύθια οὔτε λάθος τοῦ σημερινοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους; Οἱ ἱστοριογράφοι οὗτοι μᾶς διδάσκουσιν, ὅτι ἐὰν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι καὶ λαοὶ εἰς τοὺς πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστὸν αἰῶνας, οἵτινες ἔζων διακόσια καὶ τριακόσια ἔτη, πρέπει νὰ ὑπῆρχον καὶ λόγοι καὶ αἰτία καὶ κλίματα τὰ ὅποια συνέτειναν πρὸς τοῦτο, τὰ ὅποια ὁ νῦν πολιτισμὸς κατέστρεψε καὶ τὰ ὅποια ὁ νῦν πολιτισμὸς πρέπει ἢ νὰ διαψεύσῃ ἢ νὰ ἀνακαλύψῃ.

Ἄλλοτε εἰς τοὺς χρόνους τῶν ἀλχημιστῶν τὸ καταθύμιόν των ἦτο ν' ἀνακαλύψουν τὸ ἀτελεύτητον, τὸ ἀθάνατον νερὸ καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν χυδαίων μετάλλων εἰς χρυσόν. Τὸν φιλοσοφικὸν λίθον ἔλεγον, τὸ φιλοσοφικὸν ἐλιξίρι, τὴν Οἰκουμένην πανάκειαν. Τὰ θερμὰ τέκνα τῆς Ἀραβίας ἦσαν τὰ πρῶτα τολμήσαντα νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τοῦ Κυρίου δημιουργοῦ καὶ πλάστου ὅπως ὑφαρπάσουν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πανσόφου τὸ δέειν καὶ λύειν τὸν βίον ἐκάστου θνητοῦ. Ὁ περίφημος Γεβέρ, δηλ. ὁ ἄραφ ἀλχημιστῆς Ἀβου-Μουσχάχ-Τζαφάρ-Αλ-Σοφι τοῦ ὀγδοῦ αἰῶνος, φαίνεται πρῶτος ἀλχημιστῆς. Ὁ Μοσχάμὲτ-Ἀβου-Βέκρ-Ἰβν-Ζαχαρίας ἢ Ῥαζῆς δευτέρος κατὰ τὸν ἑννατον καὶ δέκατον αἰῶνα· ὁ Ἀβου-Ἀλῆ-Χουσεῖν-Ἰβν-Σινὰ τὸν δέκατον καὶ ἐνδέκατον αἰῶνα, ἠκολούθησαν δὲ τούτους εἰς τὴν Ἑσπερίαν ὁ Ὀρτολάνος, ὁ Μέγας Ἀλβέρτος, ὁ Ἄγιος Θωμᾶς Ἀκουῆν (Aquin), ὁ Ραϋμόνδος Λουλ τῶν Βαλεάρων,

ὅστις καὶ λέγεται μεταβαλὼν διὰ τὸν Βασιλέα Ἐδουάρδον Α' πεντήκοντα χιλιάδας λιτρῶν ὑδραργύρου εἰς ἀληθῆ χρυσόν, ἐξ οὗ κατεσκευάσθησαν τὰ πρῶτα νομίσματα *rosenobles*.

Πάντες οὗτοι οἱ ἀλχημισταί, καθὼς καὶ ὀλόκληρος σειρὰ σπουδαιότερων μεταγενεστέρων ἀλχημιστῶν, κατεγίνοντο κυρίως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀθανασίας, οὐχὶ ὅμως εἰς τὴν ἐπιμήκυνσιν τοῦ βίου ἔστω καὶ ἐπὶ εἴκοσι ἢ τριάκοντα ἔτη, οὔτε τὴν ἀνανέωσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ὡς ὁ Βράουν Σεκάρ, ὅστις, ὢν κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἰδίου ἐβδομήκοντα τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἀσθματικός, κατώρθωσε διὰ τῶν ἐνόρχων ἐγχύσεών του νὰ ἀναβαίῃ τὴν κλίμακα ἀνετώτερον καὶ νὰ γίνεται ποθητότερος παρὰ τῆ κυρίᾳ Σεκάρ.

Ἄγνοοῦντες κατὰ πόσον ἡ μέθοδος τοῦ κ. Βράουν Σεκάρ εἶνε πρωτότυπος διότι εἰς τὸν Ἀθηναῖον ἀπαντῶμεν *πλακοῦς-εὐόρχης*, λέγομεν μόνον, ὅτι καὶ τοῦ κ. Σεκάρ ἡ μέθοδος καὶ τῶν ὀπαδῶν του εἶνε μηδαμινὴ αὐξάνουσα κατὰ μόνον δέκα, εἴκοσι ἢ καὶ τεσσαράκοντα ἔτη τὸν βίον ἡμῶν, ἐὰν τῶντι ὑπῆρξαν λαοὶ καὶ ἄνθρωποι πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν, οἵτινες ἔζων ἐπὶ αἰῶνας καὶ ἐὰν πιστεύσωμεν ὅτι οἱ μακρόβιοι τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν τῶν μεταγενεστέρων αἰώνων δὲν ἦσαν τότε σπανιώτατα φαινόμενα, ὡς σήμερον, ἀλλὰ συχνότατα καὶ συνήθη.

Εἶπομεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καὶ σπουδαῖοι ἱστοριογράφοι, οἱ ἐγγύτερον ἀπέχοντες τῆς ἐποχῆς τῶν Πατριαρχῶν, καίπερ εἰδωλολάτραι καὶ ὀπαδοὶ τῆς Πολιτείας, παρεδέχοντο καὶ ἀπεδείκνυσαν ὅτι οἱ Πατριάρχαι ἀληθῶς ἔζων ἐπὶ αἰῶνας καὶ ὄχι ἔτη. Ὁ Ἡσιόδος, ὁ Ἐκαταῖος γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῃ τῷ 549 π. Χ., ὁ Ἑλλάνικος τῆς Μυτιλήνης γεννηθεὶς τῷ 480 π. Χ. ὁ συγγραφεὺς τῆς Δευκαλιωνείας καὶ Ἀτλαντιάδος, ὁ Ἐφορος ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος γεννηθεὶς τῷ 405 π. Χ. καὶ συγγραφεὺς εἰς πολλὰ βιβλία τὴν ἱστορίαν 750 ἐτῶν ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, ὁ Νικόλαος Δαμασκηνὸς ὁ γράφας εἰς 146 βιβλία τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν, ὁ Μανέθων ὁ Αἰγύπτιος ἐπὶ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου ἱερογραμματεὺς ἐν Ἡλιουπόλει, γράφας Ἑλληνιστὶ τόσα ἱστορικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ συγγράμματα, ὁ Βηρωσσὸς τῆς Βαβυλωνῶν ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου Β' καὶ γράφας τὰ Βαβυλωνειακὰ καὶ Χαλδαϊκὰ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ πλείστοι ἄλλοι ἱστορικοὶ προγενέστεροι, σύγχρονοι ἢ μεταγενέστεροι δὲν ἀποκρούουσιν ἀλλὰ παραδέχονται τὴν μακροβιότητα τῶν Πατριαρχῶν· ὁ δὲ Ἅγιος Αὐγουστίνος διαψεύδει ὅσα ἐγράφθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου παρὰ τῶν ἐναντίας γνώμης, βασιζομένων ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι τὰ ἔτη τῶν Πατριαρχ-

χῶν δὲν ἦσαν ἡλιακὰ ἀλλὰ σεληνιακὰ, διότι οἱ Αἰγύπτιοι, κανονίζοντες τὰ ἔτη των ἐκ τῆς μιᾶς μόνης περιστροφῆς τῆς Σελήνης, εἶχον ταῦτα μικρότερα· ἀλλὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν μόνον ἐνὸς μηνός, ἦσαν αἰγυπτιακὰ ἔτη κατὰ τὸν Πλίνιον, τὸν Διόδωρον Σικελιώτην, τὸν Πλούταρχον καὶ πολλοὺς ἄλλους συγγραφεῖς, δὲν ἦσαν δὲ παραδεδεγμένα παρὰ τῶν ἐπιλοίπων λαῶν τῆς Γῆς, οὔτε ἐφαρμοζονται ἐπὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ συστήματος τῶν ἄλλων τότε γνωστῶν ἔθνων.

Ἐὰν τὰ ἔτη τῶν Πατριαρχῶν ἦσαν ἐκεῖνα τῆς μιᾶς Σελήνης τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Μαλελεήλ, ὅστις ἐγέννησε τὸν Ἰάρεδ καὶ ὅστις ἦτο ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐτῶν ὅταν τὸν ἐγέννησε, θά ἦτο παῖς μόνον 13 ἐτῶν. Ἐνυμφεύθη ἄρα δωδεκαετής; Καὶ ὁμως, κατὰ τὴν Γέννησιν, ἔζησεν ἐτι ἑπτακόσια τριάκοντα ἔτη καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαλελεήλ ὀκτακόσια καὶ ἑννεήκοντα πέντε ἔτη. Καὶ ἔζησεν Ἰάρεδ ἑκατὸν καὶ ἐξήκοντα ἔτη καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ· καὶ ἔζησεν Ἰάρεδ μετὰ τὸ γενεῆσαι τὸν Ἐνώχ ὀκτακόσια ἔτη καὶ ἐγέννησε υἱοὺς καὶ θυγατέρας καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ ἑνεακόσια καὶ ἐξήκοντα δύο ἔτη καὶ ἀπέθανεν.

Ἄρα καὶ ὁ Ἰάρεδ δὲν ἦτο περισσότερον τῶν δεκατριῶν ἐτῶν ὅταν ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ Σαλά, ὅστις ἐγέννησε τὸν Ἐβὲρ ὅταν ἦτο ἑκατὸν τριάκοντα ἐτῶν, ἦτο μόνον δέκα ἐτῶν ἰδικῶν μας, ἐὰν τὰ ἔτη ἐκεῖνα ἦσαν σεληνιακὰ. Ὁ βίος τοῦ Ἀβραάμ, ὅστις ἦτο 175 ἐτῶν, ἐλαττοῦται τότε εἰς μόνον δεκατέσσαρα καὶ ἡμισυ, ἐκεῖνος δὲ τοῦ Μωϋσέως τῶν ἑκατὸν εἴκοσι εἰς μόνον ἑνδεκα. Ὁ Ἀβραάμ ἦτο ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς αὐτόν, ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου Χαρρὰν καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν σοὶ δεῖξω καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα· καὶ ἐξῆλθε λαβὼν Σάρραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ Λὼτ υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἄρα ὁ Ἀβραάμ ἐὰν ἦσαν τὰ ἔτη τῶν πατριαρχῶν σεληνιακὰ, ἦτο νυμφευμένος τὴν Σάρραν ὅταν ἦτο ἔξ μόνον ἐτῶν, ὁ δὲ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ μεταβῇ ἐκ γῆς Χαρρὰν εἰς γῆν Χαναὰν ὅταν ἦτο παῖς ἑξαετής, ὅπερ δὲν ἀνταποκρίνεται διόλου οὔτε μὲ τὴν ἑννοίαν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, οὔτε μὲ ἐκείνην τῆς Νέας, οὔτε μὲ τὰς κοσμικὰς συνθηεῖας, οὔτε μὲ τὴν ἀληθῆ τῶν κόσμου χρονολογίαν, οὔτε μὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναμιγνύηται μὲ τὰ παιδία.

Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν Νῶε. Τί εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς αὐτόν; Εἶσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἐναντίον μου ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Πόσων ἐτῶν ἦτον ὁ Νῶε ὅταν εἰσῆλθεν ἐν τῇ κιβωτῇ; Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Γέννησις: Ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ

τοῦ δευτέρου μηνός, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐρράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν, καὶ ἐγένετο ὁ υἱὸς ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. Ὅταν ὁ Νῶε ἐξῆλθε τῆς κιβωτοῦ ἦτο ἐξακοσίων καὶ ἑνὸς ἔτους, διότι «ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ καὶ ἤλαττοῦτο μετὰ πενήτηκοντα καὶ ἑκατὸν ἡμέρας». Καὶ ἐκάθησεν ἡ κιβωτὸς ἐν μηνὶ τῷ ἐβδόμῳ, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη Ἀραράτ. Τὸ ὕδωρ πορευόμενον ἤλαττοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός, ὤφθησαν δὲ αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. Καὶ ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ ἣν ἐποίησε καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα (τοῦ ἰδεῖν εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ)· καὶ ἐξελθὼν οὐχ ὑπέστρεψεν ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ κ.τ.λ. Ἐζῆσε δὲ ὁ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πενήτηκοντα ἔτη καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε ἑνεακόσια πενήτηκοντα ἔτη καὶ ἀπέθανεν.

Ἐὰν τὰ ἔτη ἦσαν σεληνιακά, τότε ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἡ ἀποξήρανσις τῆς γῆς παρὰ τῶν ὑδάτων ἐγένετο ἐντὸς μόνον 31 ἡμερῶν κατὰ τὰς ὁποίας πάντες ἀπέθανον.

Ἐνεακόσια πενήτηκοντα ἔτη ἔζησεν ὁ Νῶε.... τρέχουν οἱ σίελοι τῶν πλουσίων καὶ φιλοζῶων, ὡς καὶ τῶν φιλοδόξων, τῶν ἐφευρετῶν καὶ τελειοποιητῶν, τῶν συγγραφέων καὶ φιλοπόνων· ὥστε, ἐὰν τὰ ἔτη ἦνε σεληνιακά, τὰ ἑνεακόσια πενήτηκοντα διαιρούμενα μὲ τὸ δώδεκα καταβιβάζουσι τὴν ἡλικίαν τοῦ Νῶε εἰς μόνον 79. Ὁ Νῶε ὁ μετὰ τὸν Μαθουσάλαν ἀποβιώσας κατὰ μόνον δεκαεννέα ἔτη νεώτερος! Διότι ὁ Μαθουσάλας ἀπεβίωσε 969 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα ἰσοδυναμοῦν, ἂν λογισθῶσι σεληνιακά ἔτη, μὲ μόνον 79, δηλ. ὁ παροιμιακὸς τῆς βαθυτάτης ἡλικίας καὶ γεροντότερος πάντων τῶν πατριαρχῶν δὲν εἶχεν οὔτε τὴν σεβαστὴν ἡλικίαν τοῦ στρατηγοῦ Εὐστρατίου Ῥάλλη. Τὸ τοιοῦτον εἶνε ἴσον παραλογισμῷ, διότι ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Νῶε καὶ τοὺς υἱοὺς του ἐξερχομένους τῆς κιβωτοῦ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς»· ἄρα δὲν ἠδύνατο ἐν τῇ σοφίᾳ του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Νῶε μόνον εἴκοσι πέντε ἔτη εἰς τὴν ζωὴν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὅπως ἐτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Κυρίου καὶ πληρῶσῃ τὴν ἐρημωθείσαν γῆν μὲ κατοίκους, διότι τὰ τριακόσια σεληνιακά ἔτη, ὅσα ὁ Νῶε ἐπέζησε, ποιοῦσι μόνον εἴκοσι πέντε ἐκ τῶν ἡμετέρων.

Παραδεχόμενοι ὅτι τὰ ἔτη τῶν πατριαρχῶν δὲν ἦσαν σεληνιακά, βλέπομεν ὅτι ὁ βίος αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς αἰῶνας καὶ ὄχι εἰς ἔτη, ὡς ὁ ἡμέτερος. Ἄρα ὑπῆρχε τρόπος τοῦ ζῆν ἢ ἀτμοσφαιρικῇ ἐπιρροῇ μηκύνουσα τὸν βίον

των ἢ φυσική τις τροφή ἢ ποτόν τι, τὰ ὁποῖα διετῆρουν τὰ ζωτικά ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου εἰς αἰωνίαν ἀφθαρσίαν. Ὁ Ἰσαὰκ Ἀβαρβανέλ λέγει, ὅτι ἐπειδὴ οἱ πατριάρχαι, τῶν ὁποίων ἡ γέννησις προσεγγίζει τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας, συνεμερίσθησαν τὴν ἐντελῆ κατασκευὴν τοῦ πρώτου δημιουργηθέντος ἀνθρώπου παρὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἔχουν τοιαύτην μακροβιότητα, ὅτι δὲ ὁ ἀήρ, ἡ γῆ καὶ τὰ ὕδατα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν δὲν εἶχον λυμανθῆ καὶ διαφθαρῆ παρὰ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ὅτι, τοῦ βίου αὐτῶν ὄντος γαληνιαίου, εὐβλαβοῦς, ποιμενικοῦ, ἄνευ τυρβῶν καὶ ἐξάψων καὶ ἀνθρωπίνων παθῶν, δὲν ἠδύνατο φυσικῶς οὗτος ἢ νὰ ᾖ μακρός. Ὁ Ῥαββίνος Μαιμωνίδης φρονεῖ, ὅτι ὁ βίος τῶν πατριαρχῶν ἦτο ὡς ὁ τῶν συγχρόνων του, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς ἐμήκυνε τὰς ἡμέρας τῶν εἰς ἑκατοστύας ἐτῶν, ὅπως δώσῃ πρὸς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξωσι τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, αἵτινες ἦσαν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν.

Ἄλλὰ τί θὰ εἶπῃ τις διὰ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ ὅστις, βλέπων τῶν ἀνθρώπων τὴν παρακοήν, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ διὰ τοῦ κατακλυσμοῦ; «Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός, οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά σου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη».

Ἄς ἴδωμεν νῦν πόσοι καὶ ποῖοι μετὰ τὸν κατακλυσμόν ἐζήσαν πλέον τῶν ἑκατὸν εἴκοσιν ἐτῶν.

*
* *

Ὁ Ἐπιγένης ὁ γνωμικός καὶ ἀστρονόμος ὁ σπουδάσας εἰς Χαλδαίαν πρεσβεύει, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος βίος ἀδύνατόν ποτε νὰ ὑπερβῆ τὰ ἑκατὸν ἑνδεκα ἔτη, ὁ δὲ Βηρωσσός, ὁ σπουδάσας ἐπίσης εἰς Χαλδαίαν καὶ γράψας τὰ Βαβυλωνεϊακά, πρεσβεύει ὅτι ὁ ἀνθρώπινος βίος δυνατὸν νὰ ἐκταθῆ μέχρι τῶν ἑκατὸν δέκα ὀκτῶ ἐτῶν.

Ἀπέναντι τῶν δύο τούτων ἔρχεται ὁ Πλίνιος, ὅστις φέρει παραδείγματα μακροβιότητος πολὺ μεγαλειτέρας. Διηγεῖται, ὅτι ἐπὶ αὐτοκράτορος Βεσπασιανοῦ ἐγένετο ἔρευνα καὶ καταγραφὴ τῶν ὑπεργήρων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ εὑρον μόνον ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τῶν Ἀπεννίνων καὶ τοῦ Πῶ ποταμοῦ πλείστους ὑπεργήρους. Τρεῖς εἰς τὴν Πάρμαν ὑπερέβαινον τὰ ἑκατὸν εἴκοσι ἕκαστος· εἰς τῆς πόλεως Βρεσέλλο ἦτο 125, μία γυνὴ τῆς Φαέντζας εἶχεν ἑκατὸν τριάκοντα δύο ἔτη, εἰς δὲ τὴν Βουλώνην ὁ Λ. Τερέντιος καὶ εἰς τὴν Ριμίνην ὁ Μ. Ἀπώνιος εἶχον ἕκαστος ἑκατὸν πενήτηκοντα ἐτῶν ἡλικίαν. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς προσθέτει, ὅτι ὁ Τερτούλλας ἦτο ἑκατὸν τριάκοντα ἑπτὰ ἐτῶν. Εἰς δὲ τὰ περίξ τῆς Πλακεντίας ὑπῆρχον δέκα γέροντες τῶν ἑκατὸν δέκα ἕκαστος, τέσσαρες τῶν

ἑκατὸν εἴκοσι ἕκαστος καὶ εἷς, ὁ Μ. Μούτιος Γαλέριος, τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα. Ἐτέρα ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας ἔδωκε πενήκοντα τέσσαρας ἀνθρώπους ἕκαστον ἑκατὸν ἐτῶν, πενήκοντα ἐπτὰ τῶν ἑκατὸν δέκα, δύο τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε, τέσσαρας τῶν ἑκατὸν τριάκοντα ἐπτὰ καὶ τρεῖς τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἕκαστον.

Μετὰ τὸν Πλίνιον ἔρχονται παραδείγματα μεγαλιτέρας μακροβιότητος εἰς τινὰς συγγραφεῖς προσεγγίζοντα τὸν βίον τῶν πατριαρχῶν. Δὲν θὰ ὀμιλήσω διὰ τὸ ὑπέργηρον τοῦ Τιθωνοῦ, ὅστις ἠρπάγη διὰ τὴν ὠραιότητά του ὑπὸ τῆς Ἡοῦς, ἣτις ζητήσασα παρὰ τῶν θεῶν τὴν ἀθανασία καὶ λησμονήσασα νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα ἐγένετο παραίτιος νὰ καταστῇ ὁ Τιθωνὸς ὑπέργηρος, οὔτε διὰ τὴν Ἡροφίλην, ἣτις ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον γῆρας, ὥστε οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Anna Parena νῦχοντο μεταξὺ τῶν «τῆς Ἡροφίλης τὰ ἔτη», διότι λέγεται ζήσασα χίλια ἔτη, οὔτε διὰ τὸν Νέστωρα, ὅστις εἶδε τρεῖς γενεὰς τῶν τέκνων του, οὔτε διὰ τὸν Μέμωνα, ὅστις εἶδε πέντε γενεὰς ἢ τὸν Τειρεσίαν, ὅστις εἶδεν ἐπτὰ, ὅπερ κάμνει ἕκαστον αὐτῶν πολὺ ἄνω τῶν ἑκατὸν ἐτῶν· ἀλλὰ τί θὰ εἶπητε διὰ τοὺς ἀρχαίους Σῆρας, δηλ. Κινέζους, μνημονευομένους εἰς διαφόρους συγγραφεῖς, ὅτι τινὲς τῶν κοινοτήτων αὐτῶν εἶχον κατοίκους πεπρωκισμένους μὲ μακροβιότητα τριακοσίων ἐτῶν ἕκαστον, ὅτι εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπῆρχον λαοί, ὧν οἱ ἄνθρωποι ἔζων 130 καὶ 140 ἔτη, ὅτι εἰς τὴν νῆσον Κεϋλάν (Ταπροβάνην) οἱ κάτοικοι ἔζων περισσότερον τῶν 140 ἐτῶν, ὅπερ διεβεβαίωθη καὶ ἐκ τῶν μεταγενεστέρων στατιστικῶν, ὅτι ἐν Ἰαπωνίᾳ, εἰς τὰς νήσους τῶν Μολούκων, εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ Σουμάτραν ὑπῆρχε μακροβιότης τῶν κατοίκων ἀνωτέρα τῶν 150 ἐτῶν. Ὁ Κτησίας, ὁ ἰατρὸς Ἀρταξέρξου Μνήμωνος, ὀμιλεῖ περὶ τινῶν ἐθνῶν τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἔζων διακόσια ἔτη ἕκαστος. Ὁ Ἀππιανὸς λέγει, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Νουμηδίας ἦσαν οἱ μακροβιότεροι τῆς γῆς. Οἱ Αἰθίοπες ἐκαλοῦντο μακρόβιοι κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα καὶ κατετάσσοντο εἰς τοὺς ζῶντας ἐπίσης ἐπὶ περισσότερα ἔτη τῶν ἐπιλοίπων λαῶν. Ἀλλ' ὅ,τι περιεργότατον, κατὰ τὸν Πλίνιον ὑπῆρχεν ἔθνος τῆς Αἰτωλίας, οὗτινος οἱ κάτοικοι ἔζων διακόσια ἔτη. Ἐκαστος Ἕλληρ δύνатаι νὰ ἐρωτήσῃ διατὶ καὶ σήμερον δὲν ζοῦν ἐκεῖ τοῦλάχιστον 150 ἔτη; Ἄπασα ἢ Ἑλλάς θὰ μετεφέρετο ἐκεῖ, ὅποια κερδοσκοπία κτημάτων; Ὁ δὲ Ὀνησίκριτος ἐξ Ἀστυπалаίας, μαθητῆς τοῦ Διογένοους τοῦ Κυνικοῦ καὶ ὁ Σιμωνίδης ὑποστηρίζουν, ὅτι πάντες οἱ ὑπερθόριοι λαοὶ ἔζων χίλια ἔτη, ὁ δὲ Πίνδαρος προσθέτει, ὅτι οἱ ὑπερθόριοι δὲν γνωρίζουν οὔτε ἀσωτείας οὔτε γῆρας.

Αἱ τοιαῦται δοξασίαι σήμερον διὰ τῶν γενικῶν ἀνακαλύψεων τῶν ἠπείρων ὄλων καὶ θαλασσῶν καὶ τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας καὶ συνεννοήσεως πάντων σχεδὸν τῶν ἔθνων τῆς γῆς διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ ἠλεκτριμοῦ διαφεύδονται, ἐκτὸς ἐὰν ἡ μακροβιότης τῶν λαῶν ἐκείνων ἀνήγετο εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Πατριαρχῶν καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτίας τῆς μακροβιότητος τῶν Πατριαρχῶν.

Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Σαρακηνῶν εἰς τὸν βίον τοῦ Ταμερλάνου ἀναφέρεται ἀνὴρ τις τῆς Σογδιανῆς, ὅστις ἔζησε τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Ὁ Ἑλμασίος διηγείται, ὅτι τὸν ἕβδομον αἰῶνα Πέρσης, ὀνόματι Σολιμάνης, ἔζησε διακόσια πενήκοντα ἔξ ἔτη, κατ' ἄλλους δὲ 350.

Ὁ Ἱστορικὸς Δαμαστής, μαθητὴς τοῦ Ἡροδότου καὶ Ἑλλανικοῦ, λέγει, ὅτι ἀνὴρ τις ὀνομαζόμενος Λουτόριος ἔζησε τριακόσια ἔτη. Ὁ ἴδιος Βαλέριος Μάξιμος προσθέτει, ὅτι ὁ Ἰλλυριὸς Δάνθων ἔζησε πεντακόσια ἔτη χωρὶς νὰ γηράσῃ. Ὁ Ξενοφῶν δίδει ὀκτακόσια ἔτη βίου πρὸς τὸν βασιλέα μιᾶς νήσου τῶν Λαχμίων καὶ ἐξακόσια πρὸς τὸν πατέρα τοῦ βασιλέως τούτου.

Ὁ Βοπίσκος Φορτουνάτος Πλέμπιος εἶνε πεπεισμένος ὅτι τινὲς τῶν φθανόντων εἰς βραθεῖαν ἡλικίαν δύνανται φυσικῶς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν νεότητά των, ἀποδεικνύει δὲ τοῦτο διὰ πολλῶν παραδειγμάτων. Εἰς γέρον τῆς Ταράντου, ἑκατοντούτης, αἰφνης ἐπανέκτησε τὴν νεότητά του εἰς τὴν ὄψιν καὶ τὸ σθένος καὶ ἐπέζησε πενήκοντα ἔτη, ἀλλὰ δὲν λέγει πῶς κατῴρθωσε τοῦτο. Κατῴρθου τοῦτο διὰ τῆς μεθόδου Βράου Σεκάρ ἢ ἄλλης ἀποτελεσματικωτέρας; Περιγράφει δὲ γραῖαν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Βαλεντίας, ἣτις ἦτο κεκυρτωμένη καὶ ἣτις ἤλλαξε τόσον, ὥστε ἐγένετο ἀγνώριστος· οἱ ὀδόντες της ἐξῆλθον ἐκ νέου, ἡ λευκὴ κόμη της ἐγένετο μέλαινα, αἱ ρυτίδες της ἐξηλείφθησαν, ὁ λαιμὸς της μετεβλήθη εἰς ἐκείνον μιᾶς νέας κόρης, τὸ πρόσωπόν της καὶ ὅλον τὸ σῶμά της ἀνέλαβε τὴν δρόσον τῆς νεότητος.

Διατί τὰ τοιαῦτα θαύματα δὲν γίνονται καὶ σήμερον; Ὁ Πλέμπιος φέρει ἕτερον παράδειγμα, Ἰνδόν, ὅστις ἔζησε τριακόσια τεσσαράκοντα ἔτη καὶ ὅστις φυσικῶς ἀνενεώθη τρίς ἐν τῷ βίῳ του, γινόμενος τρίς νέος καὶ τρίς γέρον, προσθέτων ὅτι εἶνε ἀφροσύνη καὶ ἀναίδεια καὶ βλασφημία πρὸς τὸν Θεόν νὰ μὴ θέλῃ τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν εὕρισκει λογικόν, καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶδον ὅμοιον πρότερον οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐνῷ ὑπάρχουσι καθ' ἐκάστην τόσα τῆς φύσεως θαύματα, τόσα τέρατα, τόσα παράδοξα, τόσα ἐκτρώματα, τόσα ἐκτακτα τῆς μεγάλης μητρὸς Φύσεως. Καὶ μήπως δὲν ἔχει δίκαιον ὁ Πλέμπιος; Ἀφοῦ γίνονται ἐκτρώματα, διατί νὰ

μὴ παραχθῶσι καὶ φαινόμενα τελειότητων; Καὶ ποῖα μεγαλειτέρα τελειότης ἢ νὰ γίνηται τις τρὶς νέος καὶ τρὶς γέρον; Ὅποια ἢ φρόνησις καὶ ἢ πείρα τῶν δύο ἐτέρων νεοτήτων;

Ἡ λογικὴ τοῦ Βοπίσκου Πλεμπίου λέγει, ὅτι ἐὰν ἡ μήτηρ Φύσις ἀντιπρόσωπος τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ, ἐγέννησε τέρατα, ἐκτρώματα καὶ ἀφύσικα ὄντα, βεβαίως ἐγέννησε καὶ τελειότητα, μάλιστα πλείονας τελειότητας, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων διέμειναν ἄγνωστοι εἰς τὰ χἀη τῶν αἰῶνων, ἐν ταῖς ὄρφαις τῶν διαφόρων ἐθνῶν τῆς Ὑδρογείου ἡμῶν, ἐκεῖ ὅπου ἡ παγκόσμιος Ἱστορία δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ, ὅπου δὲ ἡ ἐγχώριος καὶ σύγχρονος οὐδεμίαν δύναται νὰ λάβῃ σημείωσιν, ἢ, λαβοῦσα δὲν συνεκράτησεν αὐτὴν ἀπωλεσθεῖσαν καὶ ταύτην ὡς τόσοι ἀπολείσθησαν λαοί, ἔθνη καὶ πολιτισμοί, ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς δημιουργίας τῆς Γῆς, ἀπὸ τῆς κατατάξεώς της ἐν τῷ Ἡλιακῷ ἡμῶν συστήματι.

Ἰδοῦ καὶ ἕτερος δημοσιογράφος ὁ Μεντζέλιος (Mentzelius Republ. des lettres Octob. 1685), ὅστις λέγει, ὅτι εἶδεν εἰς τὴν Cleves τὸ 1666 γέροντα ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν, ἀλλάζοντα τοὺς ὀδόντας μετὰ φοβερῶν πόνων, ὅ,τι δὲ παραδοξότατον, ὁ ἀνὴρ οὗτος διηγεῖτο, ὅτι εὐρισκόμενος εἰς τὴν Haie τῆς Ὀλλανδίας ὅταν ἦτο 118 ἐτῶν καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ἄλλος πρεσβύτερος αὐτοῦ ἤλλαξε τοὺς ὀδόντας του καὶ εἰδεικνύετο ἐπὶ πληρωμῇ, τὸν ἐπεσκέφθη καὶ ὀφθαλμοφανῶς τὸν εἶδε καὶ ἠκροάσθη ἐκ τοῦ στόματός του, ὅτι ὅταν ἦτο 118 ἐτῶν, εἶχεν ἀπολέσει πάντας τοὺς ὀδόντας του, πάντες δὲ ἐπανῆλθον ὡς τοὺς ἔβλεπε λευκῶτατοι καὶ στερεώτατοι.

Ἄλλ' ἔχομεν καὶ τὰς ἰδίας μαρτυρίας τοῦ Πλινίου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ὅτι οἱ ὀδόντες ἐπανέρχονται καὶ εἰς βαθύτατον γῆρας. Ὁ Schenckins φέρει πολλὰ παραδείγματα. Ὁ Μέγας Ἀλβέρτος λέγει, ὅτι εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς ἄνδρα ὀγδοηκοντούτην ἀλλάζοντα τοὺς ὀδόντας, καὶ εἶδεν ἐπίσης γυναῖκα γερμανίδα, τῆς ὁποίας ὁ υἱὸς ἦτο κατὰ τεσσαράκοντα ἔτη μεγαλειτερος τοῦ μικροτέρου της ἀδελφοῦ. Ὁ Πλίνιος ἐπίσης λαμβάνων μάρτυρα τὸν Κτησίαν ὑποστηρίζει, ὅτι εἰς ἔθνος ὀλόκληρον τῶν Ἰνδιῶν ἔζων οἱ ἄνθρωποι διακόσια πενήκοντα ἔτη ἕκαστος, ὅτι δὲ οἱ νέοι εἶχον τὴν κόμην λευκὴν καὶ οἱ γέροντες μέλαιναν, δηλ. προχωρούσης τῆς νεότητος ἡ κόμη τῶν ἐγίνετο κατ' ἀντίστροφον ψαρχὰ καὶ μέλαινα. Ὅποιος μακάριος λαός! Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἦτο Χριστιανός τῶν Χριστιανῶν τὰ μαλλία τάχιστα ἐκ τῆς ἀγαθότητος τῆς ψυχῆς των, τῶν ἀγαθοεργιῶν καὶ τῆς περιφρονήσεως τῶν χρημάτων λευκαίνονται. Ὁ Πέτρος Γκασσέντης, ὁ μαθητὴς τοῦ Βάκωνος, ἡ ἰσχὺς τῆς μεγαλοφυΐας, ἦν ἡ

φύσις ἐδημιούργησεν, ὅστις εἰσῆξεν ἐν Γαλλίᾳ τὴν φιλοσοφίαν καὶ λογικὴν καὶ κριτικὴν ἐκείνην, ἣν ἐσφαλμένως ἀπέδωκε πρὸς τὸν Λῶκ καὶ τὸν Κονδιλιάκ, ὁ Γκασσέντης, ὅστις δωδεκαετῆς ἠγόρευσε λατινιστὶ ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου Ἀντωνίου τῆς Βουλώνης διὰ τοιαύτης δεινότητος καὶ ἐνθουσιῶδους ῥητορικῆς, ὥστε ἔκαμε τὸν Ἱεράρχην νὰ φωνάξῃ: «Ὁ παῖς οὗτος ἡμέραν τινὰ ἔσεται τὸ θαῦμα τοῦ αἰῶνός του», ὁ Γκασσέντης, ὅστις ἀληθῶς ὑπῆρξε τὸ θαῦμα τοῦ αἰῶνός του διότι ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐκείνης ἐπωνομάσθη ὁ μικρὸς Δόκτωρ, ὁ Γκασσέντης, ὁ μέγας Δόκτωρ μετὰ τὸ 1614 τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀβινιῶν, ὁ Γκασσέντης ὁ ἀποποιηθεὶς τῷ 1645 τὴν παιδαγωγίαν τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ὁ συγγραφεὺς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, ἐπιβεβαιοῖ, ὅτι ὑπῆρξε γέρον Πέρσης ἡλικίας τετρακοσίων ἐτῶν, ὅστις ἦτο γνωστὸς καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συγχρόνους του, διότι ἡ ἡλικία του ἐπεβεβαιούτο παρὰ τῶν τόσων καὶ διαφόρων ἱεραποστόλων, οἵτινες κατὰ καιροὺς τὸν ἐγνώρισαν. Τὸν μακρόβιον τοῦτον Πέρσην ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ Peirese Σύμβουλος τοῦ Παρλαμένου τῆς Προβάνσας, ἀνὴρ πολυμαθέστατος τῆς ἐποχῆς του, ἐπιφανὴς διὰ τὰς διδασκαλίας του καὶ ἀντικείμενον σεβασμοῦ ὅλων τῶν συγχρόνων του διὰ τὰς ἀρετάς του. Ἡλικίας τετρακοσίων ἐτῶν καὶ ὄχι τῆς ἐποχῆς τῶν Πατριαρχῶν! Ἄ! πόσα τις δύναται εἰς τετρακόσια ἔτη νὰ μάθῃ; Πόσα νὰ διδάξῃ; Πόσα νὰ ἀνακαλύψῃ; Διακόσια μόνον ἔτη βίου ἐνὸς μεγαλοφυοῦς, ἀρκοῦσιν ὅπως ἀνακαλύψῃ τὰς ἀγούσας κλίμακας πρὸς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ὁ Γεμέλλης Καρέρι, καθὼς καὶ ὁ Μαρεὶ διαβεβαιοῦν, ὅτι Πορτογάλλος πλοίαρχος, Τριστὰν δ' Ἀκίουνα (Acunha), ὅταν ἐπῆγεν εἰς Ἰνδίας τῷ 1535 μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν νήσων τῶν φερουσῶν τὸ ὄνομά του, εἶδε γέροντα, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐνώπιόν του, ἑκατὸν τριάκοντα πέντε ἐτῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἄγοντος τὸ ἐννενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ πατὴρ εἶχεν ἀλλάξῃ τρεῖς φορές τοὺς ὀδόντας του, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ πώγωνός του μετεβάλλετο ἐκ λευκοῦ εἰς μέλαν καθ' ἑκάστην φοράν καθ' ἣν ἐξήρχοντο νέοι ὀδόντες. Ὁ Σουλτάνος Βαδοῦρ τῷ ἔδιδε καθ' ἑκάστην ἓνα ρουπιέν σύνταξιν διὰ τὸ ἕκτακτον φαινόμενόν του. Ὁ Πορτογάλλος πλοίαρχος τόσον ἐθαύμασε τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὥστε διέταξε νὰ τῷ δίδουν τρεῖς ρουπιέδες ἀντὶ ἐνός, ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Πορτογαλικῆς Ἑταιρίας.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ζῶσα ἱστορία, εἶχεν ἰδεῖ ὅσα εἶχον γράψῃ οἱ Πορτογάλλοι ἱστοριογράφοι καὶ ἱεραπόστολοι, δούς πλείστας πολυτίμους σημειώσεις εἰς προσθήκην τῶν δημοσιευθέντων.

Τίς δὲν ἤκουσε περὶ τοῦ Ἀγγλοῦ Θωμᾶ Πᾶρ ζήσαντος μετ' ἀναμφι-

σθητήτων αποδείξεων πλέον τῶν ἑκατὸν πενήτηντα δύο ἐτῶν εἰς τὴν κομητείαν Σχρόπ; Λέγομεν πλέον τῶν 152, διότι ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὸν Κάρολον Α' τῆς Ἀγγλίας ἦτο 152, ἔζησε δὲ καὶ ἄλλα ἔτη, περὶ ὧν ἡ ἱστορίη δὲν ἀναφέρει. Ὁ Κάρολος Α' τὸν ἀντήμειψε δαψιλῶς. (Prideaux Ἱστορία τῶν Ἑβραίων, Τόμ. Β', Βιβλίον 5 σελ. 33). Ὁ Ἑρρίκος Τζένκεν (Henri Tenkins. Σημειώσεις Μ. Tyndal 1669) τῆς Γιόρκ, ἔζησεν ἑκατὸν ἐξήκοντα ἑννέα ἔτη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς ἐπαρχίας του.

Εἰς τὰ βόρεια τῆς Σκωτίας, λέγουσι τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς (ιδὲ Βουκάννα ἱστορ.), ὁ Λωρέντ' Ἐτλάνδος ἐνυμφεύθη ὑπερβάς τὰ ἑκατὸν ἔτη, ὅταν δὲ ἦτο ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπῆγαιεν ἐτι νὰ ἀλιεύῃ διὰ τῆς ἀλιάδος του.

Ὁ Οὐιέλμος Δέραμ εἰς τὴν Θεολογικὴν Φυσικὴν του, ἀναφέρων τὰ ἄνωθι τρία παραδείγματα ὡς θετικά, συγχρόνως ἐμπαίζει τὴν Ἱστορίαν τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου, ὀνομαζομένου Ἰωάννου Βουτταδέ, λέγοντος ὅτι ἦτο παρὼν εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἱστοριογράφοι διάφοροι ἀναφέρουσι σπουδαίως, ὅτι Ἰουδαῖός τις, ὅστις ἦτο ὀφθαλμοφανῆς μάρτυς τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, ἐθεάθη τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα εἰς τὴν Ἀνθέραν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι δὲ τινὰ χρόνον πρὶν συνδιελέχθη μετὰ τοῦ Παύλου δ' Eitsen ἐπισκόπου τῆς Sleswich, ὅτι δὲ πρὸ τοῦ 1228 ἐσύχναζεν εἰς τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἐγνωρίσθη ἐκεῖ μετὰ πολλῶν ἄλλων, οἵτινες μαρτυροῦν τὴν ταυτότητά του.

Γράφομεν ταῦτα καὶ ὁ βουλόμενος ἄς πιστεύσῃ ἢ ἄς μὴ πιστεύσῃ. Καὶ ὁ κόμης Σαίντ Ζερμέν ἐκήρυττε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὅτι παρευρήθη εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶχε δὲ κοφίνοὺς πεπληρωμένους ἀδαμάντων, ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἐγνώριζεν ἀλχημικῶς νὰ μεταβάλλῃ τὰς ὑέλους εἰς πολυτίμους λίθους. Ἦτο ὁ τελειότερος παίκτης τοῦ σαντρακίου, τῶν χαρτίων καὶ τοῦ δομίνου. Ἦτο μουσικὸς καὶ ἐντέλης παίκτης πολλῶν μουσικῶν ὀργάνων, ὀμιλῶν εἰς ἐντέλειαν πλείστας εὐρωπαϊκὰς καὶ ἀνατολικὰς γλώσσας. Ἦτο τὸ πρόβλημα τοῦ κόσμου, ἔχων τοὺς βασιλεῖς καὶ ὅλους τοὺς ἀριστοκράτας, τρέχοντας ὀπισθὲν του θηρεύοντας δὲ τὴν γνωριμίαν του καὶ τὴν συναναστροφὴν του.

Ὁ Ἰωσήφ Σκάλιγγερ διηγεῖται, ὅτι ὁ Στέφανος δὲ Βοναῖρ ἐνυμφεύθη ἐξήκονταετῆς, ὅταν δὲ ἀπέβίωσεν εἶχεν ἔγγονον ἐκ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του, εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος προσθέτει, ὅτι συνηθέστερον εἶνε ν' ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ ἑκατὸν δέκα ἐτῶν παρὰ μία γυνή, ἥτις ἔκαμε δίδυμα.

Εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἐχορήγησεν ὁ ἐπίσκοπος D' Aro-

sia, τὰ περιλαμβάνοντα 43 ἐτῶν συμβάντα τῆς θνησιμότητος ὀηλ. ἀπὸ τὸ 1600—1675 εἰς δώδεκα ἐνορίας τῆς Σουηδίας, ὑπῆρχον διακόσιοι τριάκοντα δύο ἄνδρες ἀποβιώσαντες ἢ ἔτι ζῶντες, ἡλικίας, ὁ νεώτερος 82 ἐτῶν, τινὲς ἀφιχθέντες εἰς τὰ 140 ἕκαστος, δύο ζήσαντες ἑκατὸν πενήτηκοντα ἐξ ἔτη ὁ εἰς καὶ διακόσια ἐξήκοντα ἔτη ὁ ἕτερος, ὅστις καὶ εἶδε τοὺς ἀπογόνους του μέχρι τῆς ἐβδόμης γενεᾶς.

Ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὴν Κλειῶ καὶ ὁ Πλίνιος (Βιβλ. 7. Κ. 48) λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀργανθώνιος ἡγεμὼν ἐν Ταρτησσῶ τῆς Ἰσπανίας ἐβασιλεύσε 80 ἔτη καὶ ἀπέθανε 120 ἐτῶν, φιλοξενήσας περὶ τὰ 600 π. Χ. τοὺς Ἑλληνας θαλασσοπόρους τοὺς ἐλθόντας πρὸς αὐτόν. Κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον ἔζησεν ἑκατὸν πενήτηκοντα ἔτη.

Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος (Ἐπιστολὴ τῆς Γκρουτιάνας) διηγεῖται, ὅτι ἀνὴρ χῆρος εἴκοσι γυναικῶν, ἐνυμφεῦθη χήραν εἴκοσι δύο συζύγων, ἐπιζήσας δὲ ἐτέλεσε τὴν ἐστεμμένην κηδεῖαν τῆς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μέτρον παρακολουθούμενος παρὰ τοῦ ζητωκραυγάζοντος πλήθους.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Δημητρίου κατὰ τὸν Θεοῦ ἔζησεν ἑκατὸν τρία ἔτη καὶ ἡ σύζυγός του ἐνενήκοντα. Ἦσαν ἑγγαμοὶ 75 ἔτη, ἀπέθανον τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἐνεταφιάσθησαν συγχρόνως διὰ τῆς αὐτῆς κηδεῖας.

Ὁ «Ἐρμῆς» τῆς Γαλλίας, Ἰανουάριος 1732, ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς «Λισβῶνος», χρονολογούμενην ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου 1731 βεβαιοῦσαν ὅτι ὁ Ἰωάννης Ροδρῖγκος Ἐσκαρινχάδος, γεννηθεὶς ἐν Κολλαρὲς τῆς Πορτογαλλίας, ἔζησεν 125 ἔτη, ὅτι δὲ ἡ σύζυγός του Ἄντοανέτα Ροδρῖγκου, ἡλικίας ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν, ἀπεβίωσε τὴν αὐτὴν ἡμέραν· ἀπέθανον συζήσαντες ἁμοῦ ὀγδοήκοντα ὀκτῶ ἔτη. Ταῦτα ὁμολογεῖ καὶ τὸ ἡμερολόγιον Verdun Μαρτ. 1732.

Ἡ Τερεντία, ἡ σύζυγος τοῦ Κικέρωνος, ἔζησε 103 ἔτη. Ἡ Κλαυδία (Πλίνιος βιβλ. 7ον Κεφ. 48), ἣτις εἶχε 15 τέκνα, ἔζησε ἑκατὸν δεκάπεντε ἔτη. Ἡ Λακτρισία Λουκία, ἠθοποιὸς κωμῶδος, παρίστα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν ἑκατῶν ἐτῶν· ὁ δὲ μουσικὸς Ξενόφιλος ἔζησεν ἑκατὸν πέντε ἔτη χωρὶς ποτὲ κἄν νὰ ἀδιαθετῆσθαι. Τὸ αὐτὸ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου καὶ ὁ Ἀντώνιος Κάστωρ, ὑπερβᾶς τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ποτὲ δὲ δὲν ἠσθένησεν οὔτε ἠσθάνθη μείωσιν εἰς τινα τῶν αἰσθήσεών του· τὸ αὐτὸ καὶ Γοργίας ὁ σοφιστὴς· ἀπεβίωσε ζήσας ἑκατὸν ἑπτὰ ἔτη χωρὶς ποτὲ νὰ ἀσθενήσῃ. Ὁ Μασσινίσσας κατὰ τὸν Σολὲν ἐγέννησεν υἱὸν εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Κάτων. Ὁ Μασσινίσσας κατὰ τὸν Πλούταρχον ἦτο 88 ἐτῶν, τὸ δὲ γεῦμά του συνίστατο ἐκ μόνου ἄρτου μαύρου.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους, ὁ Σκιπίων θεατῆς τῆς μάχης, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὅστις, γυμνὸς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, διέτρεχε τὰς φάλαγγας ὅλας ἐνθαρρύνων τοὺς στρατιώτας καὶ διευθύνων τὴν μάχην.

Ὁ Ἀττίλας ἑκατὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἐνυμφεῖθη ὠραιοτάτην κόρην καὶ διὰ τοιοῦτου παραφόρου ἔρωτος τὴν νύκτα τοῦ γάμου μετ' αὐτῆς συνουσιασθεὶς προεκάλεσε φρικτὴν αἰμορραγίαν, ἐξ ἧς καὶ ἀπεβίωσεν. Ὁ ἱστοριογράφος Bonfinius λέγει, ὅτι ὁ Ἀττίλας ἀπεβίωσε νέος τῷ 453 μ. Χ. μετὰ τὴν ἐκστρατείαν του εἰς Ἰταλίαν, ἀλλὰ τοῦτο διαψεύδουσιν ὁ Ἰδας (Idace), ὁ Πρόσπερος, ὁ Κασσιόδωρος καὶ ὁ Ἰορνάνδες. Κατὰ δὲ τὸν Πρίσκον τὸν σύγχρονον τοῦ Ἀττίλα, ὅστις καὶ τὸν ἐγνώρισεν, ὁ Βασιλεὺς οὗτος τῶν Οὐνῶν ἐπνίγει ἐξ αἰμορραγίας τὴν νύκτα τοῦ γάμου του, εὖρον δὲ τὴν Βασιλίσσαν ὀδυρομένην διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της.

Ὁ Καρδινάλιος τῆς Grange d' Arquin πατὴρ τῆς Grange βασιλίσσης τῆς Πολωνίας ἀπεβίωσεν 107 ἐτῶν. Κατὰ δὲ τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Λονδίνου ἀπὸ τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1729 μέχρι τῆς 26 Δεκεμβρίου 1730 μεταξύ τῶν θανάτων ἀνερχομένων εἰς 26,761 τῶν δύο γενῶν εὐρίσκονται χίλιοι μεταξύ 70 καὶ 80 ἐτῶν, 620 μεταξύ 80 καὶ 90 ἐτῶν, 180 μεταξύ 90 καὶ ἑκατὸν καὶ ἐννέα μεταξύ ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν πέντε.

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Verdun (Ἰουλ. 1731) λέγει, ὅτι ἡ Ἐφημερίς τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσεν πλεῖστα παραδείγματα ἀποβιωσάντων τὸν παρελθόντα αἰῶνα μεταξύ ἑκατὸν δέκα καὶ ἑκατὸν εἴκοσι. Ἡ Δόνα Τερέζα δὲ Κάστρο ἀπεβίωσεν ἐντὸς τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Μονίχ (Monique) τῆς Λισβῶνος ἑκατὸν εἴκοσιν ἐτῶν. Ὁ Θωμᾶς φιλολόγος τῆς Ραβέννης μνημονεύει πλείστους συγχρόνους του ἀποβιώσαντας εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν εἴκοσιν ἐτῶν.

Ὁ Φήλιξ Πλάτερ περιφανὴς ἰατρὸς τῆς Basle λέγει, ὅτι ὁ πατὴρ του ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν Vallais ἔγραψεν, ὅτι ὁ ἐκ μητρὸς πάππος του Ἰωάννης Σουμερμάτερ νυμφευθεὶς εἰς τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του νέαν τριακονταετῆ ἐγέννησεν υἱόν, τὸν ὁποῖον ἐνυμφευσεν εἰκοσαετῆ ζήσας ἔτι ἕτερα ἐξ ἔτη δηλ : τὸ ὅλον 126 ἔτη. Ἐξ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του εἶπεν εἰς τὸν Θωμᾶν Πλάτερ, τὸν γαμβρόν του, ὅτι ἐγνώριζε δέκα ἄνδρας τοῦ τμήματος Visp μεγαλειτέρους αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

Ὁ δεῦτερος Ἐρμῆς τῆς Γαλλίας δημοσιεύει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1732 τὸν θάνατον Ἀγγλοῦ ὀνομαζομένου Λελάνδ ἀποβιώσαντος εἰς τὴν Lignasken εἰς ἡλικίαν 140 ἐτῶν. Ἐπίσης τὸ Ἡμερολόγιον ἡ ἡ ἔφη-

μερίς «Verdum» δημοσιεύει τὸν Ἰούνιον τοῦ 1737 κατάλογον ἀνθρώπων ἀποβιωσάντων εἰς ἡλικίαν 102—110 καὶ 111 ἐτῶν καὶ τὸν Φήλικα Μάθαν, ὅστις ἀπέβιωσεν εἰς τὴν Παμπελούναν τὸν Μάϊον τοῦ 1737 εἰς ἡλικίαν 125 ἐτῶν, νυμφευθεὶς εἰς τρίτον γάμον ἐν ἡλικίᾳ 110 ἐτῶν, ἀφήσας δὲ τρεῖς υἱοὺς ἐκ τοῦ γάμου τούτου.

Ἡ ἰδία ἐφημερίς ὁ «Ἐρμῆς τῆς Γαλλίας», τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1736, δημοσιεύει, ὅτι γεωργὸς τοῦ χωρίου Καρμπονιέρ, ἐγγυὸς τῆς Fi-geac τῆς Quercy ἀπέβιωσε τὸ 1736 εἰς ἡλικίαν ἄνω τῶν 126 ἐτῶν, γεννηθεὶς τὴν 26 Δεκεμβρίου 1609, ἔχων δὲ ὅλας τὰς αἰσθήσεις του καὶ καλλιερῶν τὴν γῆν μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας.

Ὑπάρχει καὶ ἑτέρα πληθυσμὴ παραδειγμάτων μακροβιότητος, τὴν ὁποίαν παραλείπομεν, ὅπως δώσωμεν τέλος εἰς τὸ περισπούδαστον τοῦτο θέμα, τὸ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν μέχρι σήμερον διεγείρον ἐνθέρμως τοῦ ἀνθρώπου τὴν περιέργειαν καὶ τὸ φιλόζων.

Παραδεχόμενοι ἢ ὄχι τὰ γεγραμμένα τῶν παρελθόντων αἰῶνων ἐπὶ τῆς μακροβιότητος, ὅτι δηλ. ὑπῆρχον λαοὶ καὶ ἄνθρωποι ζήσαντες ἐπὶ αἰῶνας, φυσικῶς ἐρωτῶμεν διὰ ποῖον λόγον οἱ λαοὶ οὗτοι δὲν ζῶσι καὶ σήμερον ἐπὶ αἰῶνας; Ἐρωτᾷ τις διατί πάντες οἱ συγγραφεῖς καὶ αἱ ἐφημερίδες αἱ μνημονεύουσαι αὐτοὺς δὲν ἠρώτησαν, δὲν ἐπληροφορήθησαν πῶς ἔζων, πῶς ἐτρέφοντο, τί ἔπινον, τί ἔκαμνον, πῶς διῆγον τὸ ἡμερονύκτιον;

Οὐδεὶς! οὐδεὶς ἀναφέρει τὸ ἐλάχιστον τούτων. Ἦσαν κρεωφάγοι, γαλακτοφάγοι, λαχανοφάγοι; ἢ ἀπλοὶ κολλικοφάγοι; ἦσαν δυσκατάρτιστοι, ἦσαν ἐγκρατεῖς ἢ λάγνοι Σκίταλοι; διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν τέκνων τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν τινὲς τῶν μακάρων τούτων καὶ αἱ τριγαμίαι των δὲν τοὺς παριστάνουν ὡς πολὺ σάφρονας καὶ ἐγκρατεῖς καὶ φροντίζοντας διὰ τὴν ὑγίαν των.

Κατεγίνοντο ἡμέρας, μῆνας καὶ ἔτη νυχθημερόν οὗτοι εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν μελέτην, φθειρόμενοι συγχρόνως παρὰ τῆς πενίας, ὡς τόσοι φοιτηταὶ ἡμῶν, οἵτινες καθαρίζουσι τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ τὰ πινάκια πρὸς προσπορισμὸν τῶν τοῦ βίου καὶ ὅπως συγχρόνως σπουδάζουσιν;

Κατηναλίσκοντο οἱ μακρόβιοι οὗτοι ἀπὸ τὰ πολιτικὰ καὶ κομματικὰ πάθη, ἀπὸ τὰς ξένας ἔγνοιαι, ἀπὸ τὰς γελοίας φανατικὰς προσωπολατρίας, ἀπὸ τὴν θῆραν τῶν βουσφετιῶν, ἀπὸ τὰς οικογενειακὰς στενοχωρίας καὶ μικροφιλοτιμίας; ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ οικογενειακὰ σκάνδαλα, πλεῖστα τῶν ὁποίων σήμερον εἶναι παρόμοια τῆς Διομηδίου ἀνάγκης, ἢ ἔζων εἰς τὴν ἀμάθειαν, εἰς τὴν παντελεῖ ἄγνοιαν καὶ ἀδιαφορίαν τῶν ἐγκοσμίων, εἰς τὴν ἀκύμαντον ἀρρεψίαν, εἰς τὴν νεκρὰν ἀπάθειαν, εἰς τὴν σιγὴν τοῦ Ἄρποκράτους, ποτὲ μὴ θυμώνοντες, ποτὲ μὴ ἐρεθιζόμενοι, ποτὲ μὴ ἔξαπτόμενοι, ποτὲ μὴ κομπολακώντες, οἰαδιῆποτε ἦσαν αἱ λύπαι καὶ αἱ εὐθυμίαι των, αἱ ἀποτυχίαι των, αἱ ἀφορμαὶ των ἢ αἱ προσδοκίαι τῶν τοιούτων ἐπιγουνιδίων καὶ μαμμακούθων τέκνων τῆς μεγαλοურῆς μητρὸς Φύσεως.

Διατί οἱ Κύριοι φιλόζωοι ἰατροὶ τῆς ἐποχῆς των δὲν μᾶς ἀφήσαν τὰς

μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις των ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, τοῦ ἀέρος, τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων, τοῦ κλίματος καὶ τῶν περιχώρων, ὅπου ἔζησαν ἐπὶ τόσους αἰῶνας, τῶν τόπων καὶ μερῶν ἐφ' ὧν ἦσαν ἐκτισμένοι αἱ κατοικίαι τῶν μακάρων τούτων ; πῶς ἦσαν ἐκτισμένοι καὶ συνσκευασμένοι αἱ κατοικίαι των ; πῶς ἦσαν αἱ κλίμαι των ἀπὸ πτερὰ ἢ χόρτα, ἀχυρα ἢ μαλλιά ἵππων, ἢ προβάτων ; Ἐκαμμον καὶ οὗτοι ἐνορχικὰς Σακαρεῖους ἐγγύσεις, ἐφιλοδωρήθησαν ποτὲ παρὰ τῶν ὠραίων κυριῶν των μὲ ἀφροδίσια παράσημα ; Τέλος ὑπέβαλον εἰς ἐλλεβορισμὸν ἰδιαιτερον τὸν ἐγκέφαλόν των καὶ εἰς ἀγνωστὰ ἢ γνωστὰ παρ' ἡμῖν λουτρά τὸ σῶμά των ; Εἶχον ἀντιγηρατικὸν κρῦφιον πινάκιον, δι' οὗ ἐδρόσιζον ἀενάως τοὺς πνεύμονας των, τοὺς νεφροὺς των, τὴν σπλῆνα των, τὸ ἥπαρ των, τὴν καρδίαν των καὶ τὰ ἔντερα των, ὅπως ὁ χρόνος μὴ τόσον ταχέως φθειρῆ καὶ καταβάλλῃ τὰ ὄργανά των ταῦτα ὡς ἐκεῖνα τῶν ἐπιλοιπῶν ἀνθρώπων, τὰ ζωτικὰ ταῦτα, λέγομεν, ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου κορμοῦ ;

Τίποτε ! τίποτε δὲν μᾶς λέγουσιν οἱ σοφοὶ ἱπποβάμονες οὗτοι ἰατροὶ καὶ συγγραφεῖς, ὅπως οἱ μεταγενέστεροι διαφωτισθῶμεν, μεταπεισθῶμεν, παραδεχθῶμεν καὶ πιστεύσωμεν ὅσα οὗτοι μᾶς γράφουσιν, τὰ ὅποια εἶνε μᾶλλον, ὅπως καταρρέωσιν οἱ σίελοι ἡμῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων ἡμῶν.

Καθ' ἡμᾶς δὲν πιστεύομεν ἕτερον ἢ ὅτι ὑπῆρξαν σπάνιοι ἀνθρωποὶ ἐκτάκτων ἰδιοσυγκρασιῶν, ἐκτάκτως ζήσαντες μέχρις ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἢ τὸ πολὺ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐτῶν, ὅτι δὲ τὰ ἐπιλοιπα εἶναι μῦθοι, ψευδεῖς παραδόσεις ἢ ἀριθμητικὰ λάθη, κυρίως τὰ τῶν Πατριαρχῶν.

Ὁ μέγας Θεὸς εἶνε πολὺ δίκαιος ὅπως δημιουργήσῃ κατ' ἀρχὰς τὸν ἀνθρώπον μὲ ζωὴν χιλίων ἐτῶν, ὅσον δὲ ὁ ἀνθρώπος φωτίζεται, πολιτίζεται, γίνεται ἐφευρετικώτερος καὶ διὰ τῶν ἰσχυρῶν νόμων τῆς κοινωνίας ἐξημερώνεται καὶ μορφοῦται δικαιοπραγέστερος καὶ θρησκευτικώτερος καὶ πολυπλόαντος τοὺς ναοὺς καὶ τὰς Ἐκκλησίας τῆς λατρείας του πρὸς αὐτόν, ὁ Πανάγαθος Θεός, λέγομεν, ἀδικεῖ τὸν σημερινὸν ἀνθρώπον μὴ ἐπιτρέπων πρὸς αὐτόν οὔτε ἐννεήκοντα ἐτῶν ζωὴν οἶαν ὀλίγοι τῶν θνητῶν σήμερον ἀποκτῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἄλλως τε ὁ Μέγας Θεὸς εἶνε σοφώτατος, ὅπως ἐπιτρέψῃ πρὸς τὸν ἰσχυρὸν καὶ κραταῖον θνητὸν μακρότερον βίον, ἵνα γίνηται Θεὸς ὁ ἴδιος ἢ Διάβολος.

Πόσοι βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, πόσοι δωρυκτῆτορες ἐξηνάγκασαν τοὺς λαοὺς νὰ πέσουν κατὰ γῆς καὶ τοὺς προσκυνήσουν καὶ λατρεύσουν ὡς Θεούς ;

Ὁ δὲ Καλλιγούλας διέταξε, πρὸς περιφρόνησιν τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ πολυπληθῆ ἔθνη τῆς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας τῆς Ῥώμης, νὰ προσκυνήσωσιν τὸν ἵππον του Ἰνικιτάτον ὡς θεόν, γευματίζοντα ἐν τῇ τραπέζῃ του ἐπὶ χρυσῶν πινακίων καὶ ποτιζόμενον διὰ πολυτίμων οἴνων.

Φαντασθῆτε, ἐὰν ἔζη ὁ τύραννος οὗτος τῆς Ῥώμης χίλια ἔτη, εἰς ὅποιον θεοδιάβολον ἤθελε μεταμορφωθῆ.

Ἴσως ἢ Ὑψηλὴ Ἱατρικὴ ἡμέραν τινὰ, ἀδεία τῆς θείας Προνοίας, ὅταν ὁ κόσμος εἶνε σωφρονέστερος καὶ θρησκευτικώτερος, ἀνακαλύψῃ τρό-

πον, δι' οὗ ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας φθορά τῶν ζωτικῶν ἡμῶν ὀργάνων, ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἡλικίας συγχρόνως ἐπανορθοῦται.

Ἴσως συγχρόνως ἀνακαλυφθῆ ὁ τρόπος τῆς διαρκούς κυκλοφορίας καὶ συνθέσεως τοῦ αἵματος, τῆς ἐντελοῦς ὑγείας μιᾶς αἰωνίας σφριγώσης νεότητος. Τότε βεβαίως ἔξωμεν εὐεξίαν καὶ μακροβιότητα.

Τότε βέβαια καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου θὰ μένη ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἢ ἑκατὸν ἔτη ὁμοία πρὸς τὴν ἀνθηρὰν νεότητα τῶν 25 ἐτῶν, καὶ τὸ σῶμα ἀκμαῖον καὶ κυπραῖον καὶ ἀκόρεστον λαγνείας ὡς τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς.

Τότε ὁ ἀνὴρ θ' ἄρχηται τὴν νεανικὴν καὶ ἀνδρικήν του ἡλικίαν ἀπὸ τὰ ὀγδοήκοντα καὶ πέραν, τελειώνη δὲ αὐτὴν εἰς τὰ ἑκατὸν τριάκοντα ἢ ἑκατὸν ἐξήκοντα· τότε θὰ ἄρχηται τὸ γῆρας του, ἀπὸ τὸ 160 καὶ τελειώνη τοῦτο εἰς τὰ διακόσια ἢ καὶ διακόσια πενήκοντα ἔτη.

Τί δυστυχία! εἰ τόσοι ἀποθανόντες νὰ μὴ ζοῦν διὰ νὰ χαροῦν καὶ οὗτοι τὸν τοιοῦτον μαχμεθανικὸν παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος ἤθελε μεταβληθῆ, ὅταν εὐρεθῆ παρὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς τυφλῆς τύχης τοῦτο τὸ γλυκὺ μυστικὸν τοῦ μεγάλου πόθου ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

(1894)

+ Στέφανος Ζίνος

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπὸν ἀλήθεια; Στὰ γερά
μαλλώσαμε ἔχθες τὸ βράδυ
καὶ 'ς τὴ γαλάζια μας χαρὰ
τὸ πρῶτο πρῶτο σύννεφο ἀπλώσε ἀχνὸ σκοτάδι.

Τώρα ἀγαπήσαμε. Μοῦ λές
ὄν πρὶν γλυκὰ, γλυκὰ λογάκια,
μὰ γιὰ τὰ χθεσινὰ μὴν κλαῖς,
μὴ δὲ τρομάζουν σύννεφα ποῦ βρέχουνε!.. φιλάκια.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὸν ποταμὸ τὸν Σέλευκο, τὸν παλαιὸ καιρὸ
οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὰ πέρατα τῆς γῆς ἐξεκινούσαν
καὶ μέσα στ' ἀσημένιο του καὶ διάφανο νερὸ
ἀγάπης ἀλυσμόνντης, τὴν γιαντιὰ ζητοῦσαν.

Στὸν ποταμὸ τὸν Σέλευκο, ἀγάπη μου παλιὰ,
πῆγα κ' ἐγὼ τὸ θαῦμά του τὸ σπλαχνικὸ νὰ κάμη,
νὰ λησμονήσω ὄγκους σου καὶ χάρδια καὶ φιλιὰ,
μὰ νῦρα ξερό, κατάξερο τῆς λήθης τὸ ποτάμι...

ΛΥΡΑΡΗΣ